Preţul unui exemplar 5 Lei.

Serviciul-Mondial

Corespondenţă internaţională pentru studiul problemei jidoveşti.

K/0075

Nr. II./9 u. 10.

1. Mai 1941
15. Mai 1941

Cuprinsul:

Director: Dipl. Ing. A. Schirmer. Redactor şef: Erich Schwarzburg. Adresa: "Welt-Dienst" Frankfurt am Main, Postschliessfach 600.	Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei. ("Welt-Dienst" Frankfurt am Main) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.	Abonamentul: Pe jumătate an 3 RM Pe un an 6 RM (sau contravaloarea) A se menţiona ediţia în limba dorită.

Apare la Frankfurt a. Main

Plăţi în Germania la:
Dresdner Bank, Depositenkasse II, Frankfurt am Main
sau Postscheck-Konto: Frankfurt am Main Nr. 6201

Apare de două ori pe lună în 11 limbi.

Ediţia germană:
Welt-Dienst

Ediţia engleză:
World-Service

Ediţia franceză:
Service Mondial

Ediţia rusească:
Міровая Служба

Ediţia ungurească:
Világ-Szolgálat

Ediţia spaniolă:
Servicio Mundial

Ediţia olandeză:
Wereld-Dienst

Ediţia românească:
Serviciul Mondial

Ediţia daneză:
Verdens-Service

Ediţia norvegiană:
Verdens-Tjenesten

Ediţia suedeză:
Världs-Service

Străduinţele iudaismului pentru aruncarea în război a Statelor Unite.

Intrarea în războiu a Statelor Unite, salvarea Angliei?

Pentru iudaismul mondial nu există astăzi decât o singură alternativă, anume: **evitarea cu toate mijloacele a înfrângerii Angliei.** Iudaismul mondial îşi dă bine seamă că învingerea statului-protector tradiţional al jidanilor, a Angliei, înseamnă odată pentru totdeauna sfârşitul stăpânirii iudaice asupra Europei. Iudaismul mondial însă şi-a dat deasemenea seamă şi de faptul că Anglia singură nu mai are nici o şansă să câştige războiul. El ştie că soarta Angliei se îndeplineşte cu o precizie matematică. Din motivul acesta iudaismul mondial, în totalitatea sa a fost cuprins de o mare nervozitate. Astăzi el încearcă să salveze ce se mai poate salva. Iudaismul mondial încă nu a renunţat la jocul său nebun cu sângele popoarelor creştineşti. El este în căutarea unor popoare noui pe cari să le arunce în luptă pentru planurile sale egoiste, aruncându-le totodată în cea mai mare nenorocire. Mai întâi iudaismul mondial vrea să împiedice ca o măsură imediată prăbuşirea Angliei. Din motivul acesta, el încearcă într'una să mai câştige timp şi să tărăgăneze momentul acestei înfrângeri. Până acuma iudaismul într'adevăr a reuşit să câştige timp aruncând fără scrupule în războiu popoare noui, cari nu-şi dădeau seamă de jocul infam care se făcea cu ele. Dupace a pierdut partida în Jugoslavia şi Grecia, iudaismul mondial şi-a concentrat toate străduinţele pentru aruncarea pe câmpul de bătălie a unui popor nou. De astă dată Statele Unite au fost sortite de iudaism să încerce salvarea Angliei. D-l Churchill şi clica din jurul său se bazează complect pe marea influenţă de care iudaismul mondial se bucură în Statele Unite. Conducătorii de azi ai Angliei, contează ferm cu faptul că iudaismul american va reuşi să manevreze Statele Unite în războiu împotriva puterilor axei. Numai ştiind că se bucură de ajutorul sută la sută al iudaismului din Statele Unite, stăpânitorii de azi ai Angliei mai continuă lupta disperată. Intr'adevăr dela începutul actualului războiu, iudaismul american a făcut tot ce stătea în putinţele sale pentru a ajuta cu orice mijloace pe plutocraţii anglo-iudaici, în străduinţele lor de a torpila neutralitatea Americei şi a arunca Statele Unite în războiul împotriva Germaniei şi Italiei. Puterea iudaismului american este atât de mare, atât în economia cât şi în politica Statelor Unite, încât astăzi, când Anglia se află în ultima fază a războiului, fază care nu se poate termina decât cu înfrângerea ei, posibilitatea intrării în războiu a Statelor Unite a devenit iminentă.

Nu se spune prea mult când se afirmă, că de mult Anglia ar fi renunţat la jocul ei, dacă nu ar fi avut din primele începuturi acoperirea jidanilor din Statele Unite. Livrările unilaterale de materiale de războiu americane către Anglia nu se prea potrivesc cu neutralitatea unui stat care pretinde să fie neutral. Astăzi situaţia este de aşa natură încât de fapt o neutralitate americană nici nu mai există. Jidanii din Statele Unite au reuşit să încline într'un mod hotărâtor balanţa neutralităţii americane în favoarea Angliei. Cu aceasta însă, ei nu s'au mulţumit, ci şi-au continuat străduinţele pentru atragerea definitivă şi complectă a Statelor Unite în războiu alături de Anglia. Stăpânitorii de azi ai Angliei ştiau prin urmare dela început că străduinţele iudaismului atotputernic în Statele Unite nu vor înceta până la intervenţia activă în războiu a Statelor Unite. Numai siguranţa aceasta le-a dat curajul să continue lupta lor disperată.

Preşedintele democrat Roosevelt obţine puteri dictatoriale.

Cum de este posibil, ca o ţară care în fond nu urmăreşte interese politice directe, să intervină în actualul conflict european, în moment ce 80% a poporului său sunt împotriva acestui războiu, cu toate că de ani de zile s'au depus

străduinţe pentru a-l pregăti pentru aceasta artificial? Faptul acesta atât de important pentru viitorul Statelor Unite, a fost posibil numai prin dominaţia absolută a iudaismului în Statele Unite. Care este în detaliu aspectul acestei dominaţii şi cine hotărăşte de fapt soarta Statelor Unite, se va vedea în cele ce urmează.

După constituţia americană puterea guvernării în stat este împărtăşită de patru instituţii.

Senatul şi **Camera Reprezentanţilor** au misiunea de a face legiferarea americană.

Preşedintele Republicei şi apartul de stat în fruntea căruia se află este responzabil pentru executarea acestor legi.

Controlul asupra organelor legislative şi executive ale Statelor Unite se execută din partea **Curţii Judecătoreşti Supreme** (Supreme Court), care se compune din nouă judecători. Această curte este instanţa supremă pentru toate problemele constituţionale şi legale. Hotărârile ei sunt definitive şi obligatorii. Hotărârile se iau cu majoritate simplă.

După constituţia americană puterile diferitelor instituţii de guvernământ sunt prin urmare precis limitate întreolaltă. Cu toate acestea însă Preşedintele Franklin Delano Roosevelt, omul de absolută încredere al iudaismului mondial, deţine azi puteri dictatoriale. Cum de a fost posibil aceasta?

La venirea lui în fruntea Statelor Unite, Preşedintele Roosevelt a folosit în 1933 criza economică existentă din America pentru a obţine din partea Congresului, adecă a Senatului şi a Camerei Reprezentanţilor, o împuternicire în alb. Roosevelt şi-a justificat cererea cu depresiunea economică şi cu şomajul crescând din Statele Unite. Impotriva constituţiei americane, Preşedintele Roosevelt primi prin urmare împuternicirea cerută. De acum încolo el nu a mai fost numai un organ executiv al puterii de guvernământ, ci şi un organ cu funcţiuni legislative la fel ca ale Congresului american. In modul acesta Preşedintele Statelor Unite a primit puteri de dictator. Este astăzi pur şi simplu o bătaie de joc când dictatorul Roosevelt afirmă că ar avea nevoie de puterile sale dictatoriale pentru a salva democraţia luptând împotriva dictatorilor europeni Hitler şi Mussolini.

Iudaizarea guvernului Roosevelt.

Cum a folosit Roosevelt puterea sa şi ce a obţinut până acum? Mai întâiu notăm că depresiunea economică şi şomajul au devenit sub preşedinţia d-lui Roosevelt din ce în ce mai mare. Inainte de izbucnirea actualului războiu situaţia economică a Statelor Unite era extrem de proastă, ele având peste 12 milioane de şomeri.

In loc să întrebuinţeze împuternicirile sale pentru îndreptarea situaţiei interne critice din Statele Unite, Preşedintele Roosevelt s'a interesat mai puţin de combaterea depresiunii economice şi a şomajului, decât de prietenii săi jidani, cărora le-a încredinţat cele mai importante funcţiuni de guvernământ în Statele Unite, făcând din ei stăpânii adevăraţi ai Americii.

Dragostea d-lui Roosevelt pentru jidani este cunoscută. Încă de pe timpul când era guvernatorul Statului New York colaboratorii săi cei mai intimi erau cu toţii jidani. După cum a declarat însuşi Preşedintele Roosevelt, judecătorul numit de el la Curtea Supremă a statului New York, jidanul Irving Rosenman, era mâna lui dreaptă.

In momentul când Roosevelt şi-a pus candidatura la preşedinţia Statelor Unite, iudaismul american i-a acordat tot sprijinul. Generalul Hugh S. John-

son a declarat în 1932 că la cuvântarea ţinută de d-l Roosevelt la Chicago când şi-a anunţat primirea candidaturii la preşedinţia statului, a colaborat şi jidanul Felix Frankfurter.

Imediat după intrarea sa în funcţiune ca Preşedinte al Statelor Unite, Preşedintele Roosevelt i-a numit ca cei mai intimi colaboratori ai săi pe jidanii: Felix Frankfurter, Bernard M. Baruch, Henry Morgenthau junior şi Louis Brandeis. Jidanii aceştia au înfiinţat cunoscutul "Brain Trust" (trustul creerului), care a definit politica Casei Albe sprijinind acţiunile Preşedintelui Roosevelt.

De aici rezultă că Preşedintele Roosevelt nu este decât organul executiv al iudaismului american, care se ascunde la spatele său. El este omul de absolută încredere al iudaismului mondial. Acesta este şi motivul pentru care Preşedintele Roosevelt s'a amestecat încontinuu în chestiuni externe, cari nu atingeau nicidecum sfera intereselor americane. **Roosevelt nu a dus deci o politică americană, ci trebue considerat doar reprezentantul oficial al politicei iudaismului, ca un fel de ministru de externe al iudaismului mondial.**

Nu poate deci mira pe nimeni faptul că aparatul de guvernare al Preşedintelui Roosevelt a fost complect infiltrat cu jidani.

Iudaizarea lui Department of State.

In fruntea lui Department of State (Departamentul de Stat) se află secretarul de stat Cordell Hull, care este însurat cu o jidancă, funcţionează în calitate de consilier pentru problemele economice jidanul Herbert Feis, în fruntea secţiunei Communication and Records (corespondenţa şi registratura) se află jidanul David A. Salomon şi pentru problemele Extremului Orient, în special pentru Filipine, este competent jidanul Joseph Earle Jacobs. Jidanul Jacob A. Metzger este Assistant to the Legal Advisor (al doilea avocat) şi ca asistent special al acestei secţiuni funcţionează jidanul Leo Paswolsky.

Iudaizarea lui Department of Treasury.

In Department of Treasury (ministerul de finanţe) situaţia este aceeaşi. Administrarea aurului american a fost încredinţată de Preşedintele Roosevelt prietenului său intim, jidanului Henry Morgenthau jr. Jidanul Morgenthau este înrudit cu guvernatorul jidan al statului New York, Herbert Lehman şi deasemenea şi cu familiile financiare ale internaţionalei jidoveşti Guggenheimer, Seeligman, Wertheimer, Lewisohn şi Warburg. In persoana jidanului Morgenthau jr. există deci o legătură directă între visteria Statelor Unite şi marea finanţă jidovească internaţională.

Deprecierea valutei sale, poporul american trebuie să o mulţumească jidanului Henry Morgenthau jr. Aurul întreg al Statelor Unite a fost jucat de jidanul Henry Morgenthau jr. în mâinile marei finanţe jidoveşti. In 1936 Morgenthau a înfiinţat cunoscuta înţelegere valutară dintre Statele Unite, Anglia şi Franţa, căreia i s'au asociat ulterior şi câteva state mici europene, ale căror guverne au fost în parte încă cu 24 ore înainte hotărât împotriva devalorizării valutelor respective. Cu ajutorul acestei antante valutare jidanul Henry Morgenthau jr. a urmărit înfiinţarea unei comunităţi de interese financiare a popoarelor democratice împotriva Germaniei naţional-socialiste şi a Italiei fasciste. El credea că din această antantă valutară s'ar putea desvolta într'o bună zi şi o antantă militară împotriva puterilor axei. In fond, planurile jidanului Henry Morgenthau jr. s'au şi realizat, căci Franţa şi Anglia, la fel ca Olanda, care

deasemenea a făcut parte din antanta valutară, au intrat în războiu împotriva Germaniei, iar Elveţia, care deasemenea face parte din blocul valutar democratic, ia împotriva Germaniei şi Italiei o atitudine atât de duşmănoasă încât de mult a părăsit de fapt neutralitatea ei tradiţională, putând fi considerată un stat în război spiritual împotriva puterilor axei. Cu antanta sa valutară, jidanul Henry Morgenthau jr. a urmărit însă şi o altă ţintă. Cu aderarea diferitelor state la această antantă era strâns legată şi o devalorizare a valutelor ţărilor respective. In modul acesta, marea finanţă jidovească a avut ocazie să realizeze câştiguri uriaşe de pe urma speculaţiunilor financiare. In modul acesta, jidanul Henry Morgenthau jr. a reuşit să aducă într'un raport de dependenţă din ce în ce mai mare nu numai economia americană, ci şi economiile democraţiilor europene. Prin devalorizarea dolarului s'a obţinut numai un câştig de hârtie de aproximativ 2 miliarde dolari. Este semnificativ faptul, că niciodată jidanul Morgenthau nu dă socoteală reprezentanţilor poporului american despre sumele uriaşe pe cari le administrează.

Toate aceste manevre au loc în cea mai strânsă înţelegere cu Preşedintele Roosevelt, omul de absolută încredere al iudaismului mondial. In legătură cu prietenia strânsă dintre Roosevelt şi Morgenthau jr. ziarul jidovesc "Canadian Jevish Review" din 18 August 1939 declară următoarele:

"El (Morgenthau) se consultă zi de zi cu Preşedintele. Când Mr. Roosevelt se află la Washington, Morgenthau ia cu regularitate Luni masa cu el. Telefonatele lui Morgenthau se conduc în Casa Albă imediat la biroul Preşedintelui. Legăturile oficiale şi personale dintre aceşti doi bărbaţi există de mulţi ani, în decursul ultimelor crize internaţionale însă au devenit şi mai strânse căci Morgenthau are vederi foarte precise cu privire la **modul în care prin mijlocul puternic al creditului se pot ajuta statele democratice, ceeace natural îi place Preşedintelui."**

Declarând acestea, ziarul jidovesc recunoaşte pe faţă că problemele politicei internaţionale nu sunt tratate din punctul de vedere american, ci din prisma intereselor jidoveşti. In continuare ziarul jidovesc de mai sus declară următoarele:

"Deasemenea este meritul lui Morgenthau şi încheierea înţelegerii dintre cele trei state: America, Anglia şi Franţa . . ."

Acestea toate ziarul jidovesc le-a scris cu 14 zile înainte de izbucnirea actualului război! Cu alte cuvinte, jidanul Morgenthau a reuşit să convingă pe Preşedintele Roosevelt să facă Franţei şi Angliei promisiuni categorice cu privire la ajutorul american în cazul unui războiu cu puterile axei. Şi din faptul acesta rezultă clar că nici Preşedintele Roosevelt şi nici ministrul său de finanţe Morgenthau nu urmăresc interese politice americane, ci că nu sunt decât instrumentele planurilor iudaismului mondial. De repetate ori, Führerului Adolf Hitler a declarat că Germania vrea să trăiască în raporturi de pace şi prietenie cu poporul american şi că aceasta ar fi cu atât mai uşor în moment ce Germania nu are pe emisfera de vest nici un interes politic, astfel că între cele două popoare niciodată nu pot exista divergenţe politice sau economice.

Pentru prietenia Americei faţă de Anglia iudeo-servilă poartă răspunderea dictatura absolută pe care jidanii o exercită în Statele Unite. In împrejurările acestea nu este deci de mirare că **jidanul Morgenthau a divulgat secretele militare americane, oferind împotriva avizului forurilor militare supreme ale Statelor Unite, Franţei şi Angliei ultimele tipuri de avioane de război americane.**

Despre aceasta ziarul "New York Times" declară la 11 Aprilie 1940 următoarele:

"Preşedintele comisiunei de cumpărare anglo-franceze Arthur Purvis a avut la 10 Aprilie două întrevederi cu Mr. Morgenthau, ministrul de finanţe, care

fusese însărcinat de Preşedintele Roosevelt să trateze fabricarea de avioane pentru necesităţile proprii cât şi pentru necesităţile externe."

La 26 Ianuarie 1940 "New York Herald Tribune" anunţă din Washington:

"Vistiernicul Henry Morgenthau a fost numit şeful unui nou comitet central al vânzării produselor americane către guverne străine. El a declarat că producţia actuală de avioane a Statelor Unite nu ajunge pentru a satisface cerinţele, **cari vor interveni în curând."**

Intre timp jidanul Henry Morgenthau a avut grijă să mărească considerabil producţia de avioane a Statelor Unite. După parola jidovească "înfrângerea Angliei trebuie evitată cu orice mijloace", el a făcut tot ce stătea în putinţa sa pentru a livra Angliei avioane şi alte materiale de războiu, cu toate că aceasta era în contradicţie cu neutralitatea americană.

Cu ştirea şi învoirea specială a Preşedintelui Roosevelt, jidanul Morgenthau a divulgat prin urmare secretele militare ale Statelor Unite, organizând pe spinarea ţării căreia îi era obligat în calitatea sa de funcţionar să-i servească cu credinţă, violarea neutralităţii Americei, livrările de avioane şi materiale de războiu pentru Anglia. Jidanul Morgenthau a micşorat prin urmare puterea militară a ţării sale pentru a ajuta o altă ţară care se afla în război cu Germania, care la rândul ei nu dorea nimic altceva decât să trăiască în pace cu poporul american. Mai poate exista o dovadă mai bună pentru faptul, că atât Preşedintele Roosevelt cât şi ministrul său de finanţe Morgenthau, nu respectă interesele americane, ci fac doar politica externă a iudaismului mondial?

Dar mai mult decât atât. Jidanul Morgenthau a înscenat şi finanţat cu mult înainte de izbucnirea războiului, în cunoştinţa exactă a lucrurilor, cari vor interveni, livrările de material de război pentru puterile apusene, după cum rezultă din următoarele declaraţii publicate de "Fränkische Tageszeitung" la 15 Februarue 1939:

"Acum Franţa a comandat la o fabrică de avioane din Baltimore 115 avioane de bombardament. După ziarul "Matin" Preşedintele Roosevelt a declarat că cumpărările de avioane ale guvernului francez în Statele Unite se vor ridica la 600 de aparate cu un preţ total de 63 milioane dolari. Mai mult de jumătate din aceste avioane au şi fost comandate."

"In legătură cu aceasta interesează faptul că pe vremuri ministrul de finanţe Morgenthau a cerut comisiunii militare oarecari date cari nu trebuiau comunicate publicităţii fiind în legătură cu cumpărările de avioane din partea Franţei şi că pentru finanţarea cumpărării de avioane militare americane din partea Franţei trebuie să se aplice următorul procedeu: la primirea avioanelor francezii plătesc, ce e drept în franci-numerar, totuşi Banca Federală pentru Comerţul Exterior aconteză pe fabricanţii americani la toate comenzile în timp ce visteria Statelor Unite îi pune Franţei la dispoziţie devizele necesitate pentru aceste cumpărări, schimbând din fondul ei de 2 miliarde dolari pentru stabilizarea valutei, dolari pentru franci sub argumentul că ar fi necesar pentru "stabilizarea parităţii valutare"..."

După cum se vede, jidanul Morgenthau s'a îngrijit întotdeauna pentru aprovizionarea puterilor apusene cu material de război. Morgenthau nu s'a îngrijit numai pentru aceste livrări, ci în plus a purtat grijă şi pentru finanţarea livrărilor cu bani americani. Mai mult nu putea cere nimeni.

Natural, în departamentul său de finanţe jidanul Morgenthau a ocupat cu cea mai mare grijă toate funcţiunile de conducere cu jidani. Aci americanii nu aveau ce căuta. Mâna dreaptă a lui Morgenthau este jidanca Henriette Klotz, născută Stein, originară din Austria. Conducătorul Biroului Economic al Departamentului de Finanţe este jidanului Lawrence Howard Seltzer. In Office of Counsel stă jidanul Bernard Bernstein. Un alt colaborator de mare

influența al lui Morgenthau este jidanul Jacob Viner, născut la Montreal în Canada, mai departe se citează numele jidanului Sidney Jacobs. Aceștia toți lucrează sistematic și consecvent la manevrarea Statelor Unite în războiul pornit de iudaismul mondial împotriva puterilor axei.

Iudaizarea lui Department of the Interior.

Departamentul Internelor este condus de filosemitul Harold L. Ickes, care este numit de deputatul Simpson "political Judas"[1]). In ministerul său se află între altele următorii jidani:

Nathan R. Morgold, un jidan originar din România, care funcționează ca Chief law officer of the Department of the Interior (avocatul-prim al Departamentului Internelor); Felix S. Cohen, Assistant Solicitor of the Department of the Interior (referent-ajutor); mai departe Joel David Wolfsohn, Michael W. Straus, David Segal, Nathan Straus, omul căruia i-a fost încredințat proiectul "Slum Clearing", în fine Ernest H. Gruening, care din anul 1924 este în fruntea lui Division of Territories and Island Possession U. S. Department of the Interior with jurisdiction over Alaska, Hawai, Portorico and Virgin Islands (secția pentru posesiunile de teritorii și insule din ministerul de interne USA cu împuterniciri peste Alasca, Hawai, Portorico și Insulele Virginia). De sigur trebuie să se atribuie deasemenea influenței acestui jidan faptul că Ickes s'a pronunțat energic pentru admiterea imigrației jidanilor în Alasca și alte posesiuni de unde, după un timp anumit de bună purtare, să fie admiși în afara cuotelor stabilite pentru imigrarea în Statele Unite. Mai este de menționat dr. Moise Saintz, care a încercat să introducă un sistem școlar ce a fost numit de Mr. Collier în Office for Indian Affairs (biroul pentru problemele indienilor), ca "Almost the Most perfect system in the World" (cum s'ar spune cel mai perfect sistem al lumii), care însă în realitate nu se bazează decât pe o luminare nenaturală sexuală a tineretului american, așa cum a rămas bine cunoscută în Germania încă din era înainte de venirea la putere a național-socialismului.

Iudaizarea celorlalte ministere.

Și în Department of Justise jidanii ocupă pozițiile cele mai Importante. Jidanul Harold Nathan este mâna dreaptă a conducătorului poliției secrete de stat (Bureau of Investitation) J. Edgar Hoover. Primul ajutor al procurorului general și conducătorului departamentului Robert H. Jackson este jidanul Goldstein.

In Post Office Department (Ministerul Poștelor) au prins rădăcini jidanii Max Kohen, Harry E.Stine și Benjamin F.Cain. **In Department of Commerce** (Ministerul Comerțului) sunt instalați jidanii Arthur Hirsch, Nathaniel Engle și Nathan Golden. **In Department of War** (Ministerul de Războiu) se află jidanul Colonel Benjamin L. Jacobsen și în **Department of Navy** (Ministerul Marinei) ocupă un loc de mare importanță jidanul Charles M. Baruch.

In Department of Agriculture (Ministerul Agriculturii) funcționeaza jidanul Mordecai T. Ezekiel, care dela anul 1933 este consilierul ministrului agriculturii și un colaborator important la programul instituit pentru fermieri AAA (Agricultural Adjustment Act). Programul acesta de terorizare a fermierilor prevede după cum se știe o serie întreagă de măsuri nesănătoase pentru un stat civilizat, ca de exemplu pentru asigurarea prețurilor de bursă stabilite de șefii jidani ai economiei americane, lăsarea pe câmp a recoltelor, tăierea vitelor gravide și plata de premii pentru ogoare nelucrate. Alte poziții importante în Department

of Agriculture ocupă jidanii Philip M. Glick, Monroe Oppenheimer și Robert Marshall. Ultimul conduce secția U.S. Forest Service, Division of Recreation and Soil Conservation (Casa Pădurilor, secțiunea exploatatea și conservarea pământului).

Department of Labor (Ministerul Muncii) este condus de doamna Frances Perkins. In cartea lui Ottmar Krainz "Juda entdeckt Amerika" (Iuda descoperă America) se pot citi la pag. 133/34 următoarele despre doamna Perkins: 'Numele ei în aparență atât de american, a fost de repetate ori pus la îndoială. Pe de o parte s'a spus că numele ei de fată ar fi fost Rachel Lazanski, pe de altă parte la Boston, unde pretinde că s'ar fi născut, nu s'ar afla la data nașterii ei nici o înregistrare. Ea singură afirmă că a fost căsătorită prima oară cu un anumit Paul Wilson. După informațiuni din mână sigură, aceasta este adevărat și intr'adevăr în Newton (Mass.) registrul stării civile conține o astfel de căsătorie; însă femeia cu care s'a însurat atunci acest Paul Wilson nu s'a numit cu numele ei de fata Frances Perkins, ci Mathilde-Rebecca Wutzky, care declarase în fața ofițerului stării civile, că s'a născut în Rusia. Fiind odată întrebată dacă este jidancă, doamna Perkins a dat răspunsul: **"Aș fi mândră să am în vinele mele sânge jidovesc!"**

Doamna Perkins este sfătuită de jidanul Charles Edward Wyzanski jr., care lucrează și în Department of Justice ca Assistant to U.S. Attorney-General (procuror general al guvernului federal). Department of Labor este deasemenea puternic influențat de economistul jidan Isidor Lubin. Alți funcționari ai acestui departament sunt jidanii Samuel J. Gompers jr., Isidor Spring, Jacob Perlman, Boris Stern, William Morris Leiserson (născut în Estonia), Benedict Wolf și mulți alții.

La aceste liste se observă că nu au nici decum pretenția să fie complecte. In realitate influența jidovească asupra guvernului Roosevelt este cu mult mai mare. La fel ca și ministerele americane, și organele subalterne sunt într'o foarte puternică măsură infiltrate de jidani. Ar trece însă cu mult peste cadrul acestei lucrări, dacă ne-am ocupa cu detaliile iudaizării regimului Roosevelt. In orice caz este complect justificată întrebarea: cine în ministerele lui Roosevelt nu este jidan?

Jidanul Felix Frankfurter.

Nu putem încheia însă capitolul iudaizării guvernului Roosevelt, fără să
ne ocupăm de trei jidani de cea mare influența în Statele Unite: Felix Frank-
furter, Bernard M. Baruch și Louis D. Brandeis. Generalul Hugh L.
Johnson l-a numit pe Felix Frankfurter "cel mai influent om al Statelor
Unite", iar fostul președinte Theodor Roosevelt a văzut în el un element
radical foarte periculos. Felix Frankfurter, care s'a născut în 1882 la Viena,
a venit în Statele Unite la vârsta de 12 ani, a vizitat acolo College of the City
of New York, unde a dobândit în 1906 diploma LL. B (Bachelor of Law) a intrat
în politică și a devenit Attorney pentru districtul de sud al orașului New York.
In 1910/11 el a fost "Special Assistant" la stat (al doilea avocat al procurorului
general) și până la 1914 a fost avocat în ministerul de războiu. De acum încolo
Felix Frankfurter s'a ocupat cu profesura și astfel dela 1920 până la nu-
mirea sa la Curtea Supremă din Washington el a fost profesor pentru dreptul
administrativ la Universitatea Havard. El a fost consilierul juridic al delegației
jidovești dela conferința dela Versailles, fiind în strânsă colaborare cu sioniștii
fruntași Brandeis și Mack. El a redactat numeroase manifeste și tratate
sioniste, cari au fost răspândite în lumea întreagă. In cadrul activității sale
sioniste, el a prezidat o serie întreagă de manifestațiuni populare (Madison

Square Garden, New York 1930, protest împotriva urmăririi jidanilor din Palestina).

Jidanul Frankfurter a știut să vaccineze cu ideile sale revoluționare și pe elevii săi. Mai departe el a știut cu tenacitate să-i instaleze pe discipolii săi jidani, cei mai indicați propagandiști ai ideilor sale, în poziții hotărâtoare în guvernul american. Cităm numai numele jidanilor David E. Lilienthal, Herbert Feis, Charles Edward Wyzanski și Benjamin W. Cohen. David E. Lilienthal a promovat în 1923 la Universitatea Havard. In 1933 el deveni conducătorul lui TVA (Tennessee Valley Autorithy) un gigantic proiect guvernamental. Herbert Feis, care își făcu doctoratul la Universitatea Havard la 1921, funcționează azi în Department of State, influențând de aproape pe secretarul de stat Cordell Hull. Charles Edward Wyzanski a promovat la Universitatea Havard în 1930; în 1935 el deveni locțiitorul doamnei Frances Perkins, incontestabil o poziție de mare influență în ministerul muncii. Și jidanul Benjamin V. Cohen a eșit deasemenea din școala lui Frankfurter.

Felix Frankfurter este de mulți ani un prieten intim și un om de absolută încredere al Președintelui Roosevelt pe care niciodată nu a uitat să-l influențeze de aproape, în sensul intereselor jidovești. Astăzi Frankfurter este judecător la Curtea Supremă Americană. Cu toate protestele numeroase din cercurile adevăraților patrioți americani, Președintele Roosevelt l-a numit în una din cele mai înalte funcțiuni în statul american făcând din jidanul acesta parte componentă a instanței supreme care hotărește despre constituția și legiferarea americană. Sunt semnificative cuvintele lui Felix Frankfurter, care a spus cu privire la Curtea Supremă următoarele: "Curtea Supremă este constituția", („The Supreme Court is the constitution").

Timp îndelungat la Curtea Supremă funcționau chiar doi jidani anume Brandeis și Cordoza. După moartea lui Cordoza, jidanul Frankfurter i-a luat locul. Brandeis a plecat de curând din funcția sa la Curtea Supremă pentru a se dedica complect sionismului. Influența sa politică este foarte mare.

Jidanul Bernard M. Baruch.

O influență hotărâtoare asupra Președintelui Roosevelt o exercită și jidanul Bernard M. Baruch, care poartă porecla "Disraeli american". Născut în anul 1870 în Camden (S. C.) el a absolvat City College la New York. Cu 27 de ani el a fost coproprietar al bancii jidovești A. A. Houseman & Co. Pe la 1900 el a plecat însă dela această firmă asigurându-și un loc de mare influență la bursa din New York. Pe urmă Bernard M. Baruch a început să facă afaceri pe cont propriu, câștigând cu speculațiuni și manevre de bursâ bani grei. Până în anul 1917 el a fost aproape complect necunoscut în public. Din întuneric el a putut să pregătească în liniște și fără să fie stingherit intrarea în războiul mondial a Americei. In anul 1915, deci cu doi ani înainte de intrarea în războiul mondial a Statelor Unite, el a atras atențiunea fostului Președinte Wilson asupra lipsurilor și insuficiențelor înarmării americane. Intervențiile sale numeroase pe lângă Wilson i-au mărit considerabil influența astfel că până la izbucnirea războiului mondial poziția sa devenise atât de puternică, încât în 1917 Președintele Wilson l-a numit imediat după intrarea în razboi a Statelor Unite în funcția de Președinte al lui "War Industries Boar". Din noua sa poziție jidanul Baruch a avut puteri nelimitate asupra tuturor industriilor țării. El a fost mâna dreptă a Președintelui Wilson, la fel cum astăzi este un consilier indispensabil al Președintelui Roosevelt (Massermann & Baker în „Jews come to America", Bloch Publishing Co. 1932, pag. 320).

războiului mondial, jidanul Baruch era poreclit președintele
Pe timpul Statelor Unite, nume pe care de sigur îl merită și azi. In timpul
adevărat al Statelor Unite, nume pe care de sigur îl merită și azi. In timpul
războiului mondial, jidanul Baruch a declarat în fața Congresului American,
că dintre cele 246 de industrii de războiu existente atunci în Statele Unite,
245 stăteau sub controlul său personal.

Pe lângă Baruch exercitau o mare influență asupra industriei de războiu
americane din timpul războiului mondial și jidanii Samuel Gompers, președintele lui Federation of Labor, Julian Rosenwald, acționarul principal al
firmei Sears, Roebuck & Company, cea mai mare casă de transport a
lumii. Acești trei jidani erau și membri în Advisory Commission (comisiunea
consultativa) a lui National Councils of Defense (consiliul național al apărării),
compus din șapte persoane. Aceasta a fost pe timpul războiului mondial. Astăzi
Baruch este unul dintre agitatorii principali de războí și totodată și aspectul
Americei este identic ca pe vremuri. Și astăzi jidanii controlează întreaga industrie de război americană, lucrând la fel ca atunci pentru aruncarea în războí
a Statelor Unite. După războiul mondial, când comisiunea senatului a anchetat
istoricul războiului interogând pe jidanul M. Baruch, acesta a răspuns la o
întrebare a Senatorului Jefferis următoarele:

"The final determination rested within me, i. e. the determination of whether
the Army or the Navy should have it rested with me; the determination of
whether the Railroad Administration should have it, or the allies, or whether
General Allenby should have locomotives or whether they be made in Russia
or France ..."

**(Ultima hotărâre stătea în mâinile mele, adecă hotărârea dacă armata sau
flota puteau să le aibă (materialele de războí), depindea de mine și hotărârea
dacă administrația căilor ferate sau aliații le primeau, dacă generalul Allenby
primea locomotive sau însă dacă trebuiau fabricate în Rusia sau Franța").**

In decursul anchetei jidanul orgolios a făcut la un moment dat declarația:
"I had more power than perhaps any other man had in the war." (**"Avem mai
multă putere în timpul războiului decât oricare alt bărbat".)**

Nu poate deci produce mirare că acest notoriu agitator de războiu n'avea altă
treabă după întoarcerea sa din 1938 dintr'o călătorie întreprinsă în America de
Sud, decât să neliniștească poporul american prin răspândirea unui basm tâmpit, după care Germania ar amenința Statele Unite și că de aceea America ar
fi grav amenințată de invazia unei armate germane în Statele Unite. Această
suspicionare pe cât de tâmpită pe atât de ticăloasă a Germaniei în fața poporului
american, este de fapt în parte luată în serios arătând cât de puternic a devenit tutelajul spiritual, pe care iudaismul din Statele Unite îl exercită asupra
poporului american. In realitate jidanul rafinat Baruch nu a urmărit decât
punerea în acțiune a industriei de armament americane. Teza pretinsului "pericol
german" nu urmărea decât scopul de a face poporul american să aprobe de bună
voie creditele necesare pentru fabricarea de materiale de războí. Astăzi jidanul
Baruch stă din nou în rândul întâi al agitatorilor cari vor fără scrupule să
arunce Statele Unite în războiul declanșat de iudaismul mondial împotriva
puterilor axei.

Jidanul Louis D. Brandeis.

Un agitator de războí tot atât de periculos și un reprezentant tot atât de
influent al politicei mondiale iudaice ca Baruch, este și jidanul Louis D.
Brandeis. Născut la Louisville (Ky.) în 1856 din părinți cari au fugit din
Germania în 1848 din cauza atitudinei lor revoluționare. Bunicul său din partea
mamei era unul dintre conducătorii răscoalei poloneze din 1830. Ca un jidan

adevărat ce era, Brandeis nu s'a putut incadra în sistemul politic al țării
care-l găzduia. Parola sa este revoluția. In scrierile sale găsim următoarele
două pasagii:

**„... să facem lumea să înțeleagă că noi (jidanii) toți suntem o naționalitate
și că cerem aceleași drepturi."**

**"Să ne dăm cu toții seamă că fiind jidani suntem o națiune aparte din care fac
parte toți jidanii, indiferent în care țară ar trăi, cu care meserie s'ar îndeletnici
sau de ce religiune ar fi. Organizați! Organizați, până când și ultimul jidan s'a
anunțat și a fost primit în rândurile noastre."**

Aceste declarații le-a făcut deci unul dintre jidanii conducători ai Americei,
om de mare influență asupra statului american. Iudaismul este o națiune în-
lăuntrul tuturor națiunilor! Și acest exponent al gândirii naționale jidovești a
ocupat una dintre cele mai înalte și influente funcțiuni din Statele Unite. Pe
vremuri Președintele Wilson vroia să-l primească și în guvernul său, ceeace
însă a fost împiedecat să o facă de protestul secretarului de stat de atunci,
Wm. Jennings Bryan și al colegilor săi. In fine Wilson s'a mulțumit să-l
numească judecător la Curtea Supremă. Mai întâi Senatul a refuzat să recu-
noască și să confirme această numire. Intre Casa Albă și Senatul american a
avut loc o luptă care a durat din Ianuarie 1916 până în Iunie 1916, terminându-se
cu victoria Președintelui Wilson, adecă cu recunoașterea jidanului Brandeis,
ca judecător la Curtea Supremă. Insistențele lui Wilson de a-l vârî pe jidanul
acesta într'o funcție înaltă de stat trebuie explicată cu faptul, că atât Brandeis
cât și cunoscutul avocat jidan Samuel Untermyer cunoșteau anumite amă-
nunte intime din viața lui Wilson; cu divulgarea cărora din partea celor doi
jidani și poziția președintelui Wilson ar fi fost sdruncinată. Brandeis, con-
ducătorul din America a Organizațiunii Mondiale Sioniste și membru în ordinul
jidovesc B'nai B'rith a devenit astfel una din personalitățile cele mai influente
ale Americei. Și prin jidanul Brandeis iudaismul american a dobândit o serie
întreagă de poziții de mare influență în guvernul american. In toate problemele
interne și externe ale Statelor Unite, Brandeis a exercitat asupra Președinte-
lui Wilson o influență mare fiind însărcinat împreună cu colonelul jidan
Mandel-House să precizeze atitudinea Statelor Unite la conferința de pace
dela Versailles. Se știe că dintre cei 156 de consilieri și experți americani, cari
au participat la conferința dela Versailles, nu mai puțin de 117 au fost jidani.
In 1939 Brandeis a demisionat din funcția sa de judecător la Curtea Supremă,
iar în locul său Președintele Roosevelt l-a numit pe jidanul Felix Frank-
furter, care după cum am văzut nu este mai puțin periculos decât predeceso-
rul sau Brandeis.

Organizația jidovească de știri și spionaj din Statele Unite.

Nu ne putem ocupa cu influența gigantică pe care iudaismul american o
exercită asupra conducerii Statele Unite fără să aruncăm o privire asupra
organizației jidovești de știri și spionaj din America. Cunoscutul adversar ita-
lian al jidanilor, profesorul P. Pellicano scrie în cartea sa "Ecco il Diavolo:
Israele" că marea organizație jidovească de spionaj și de teroare își are sediul
principal în Statele Unite ascunzându-se sub numele inofensiv de "Information
and Service Association" (Asociația pentru informațiuni și ajutor), New York
461 Fourth Ave. Conducătorul acestei organizații de spionaj este jidanul Sidney
Wallach născut în Rusia, care are 36 de ani. Jidanul Wallach este secundat
de Jidanul Israel Sachs. Șeful acestei organizații de spionaj este jidanul
Frank I. Prince. Acesta la rândul lui depinde de fostul judecător la Curtea
Supremă și conducător prominent al sioniștilor americani Louis Dembitz

Brandeis. Bine înțeles trebuie socotit și cu o colaborare directă între iudais-
mul american și serviciul de știri al Statelor Unite. La exemplul acesta se poate
deci vedea cât de periculoase sunt așa numitele "organizațiuni de ajutorare" în
aparență inofensive.

Cercuri largi ale naționaliștilor americani sunt convinse că aceste organizații
jidovești lucrează cu aceleași mijloace ale asasinatului politic ca și serviciul
secret anglo-iudaic. In orice caz, merită să fie reținut faptul că în ultima vreme
o serie întreagă de adversari prominenți ai Președintelui Roosevelt și ai
iudaismului american au murit de moarte nenaturală. Ajunge să se amintească
de moartea subită a deputatului american Mac Fadden, de asasinarea sena-
torului din Louisiana Huey Long, de accidentul mortal de aviație al senatoru-
lui Bronson Cutting, de accidentul mortal al senatorului Thomas Schall,
care a fost călcat în fața casei sale de un automobil necunoscut, de moartea
subită a guvernatorului din Louisiana Allen, mâna dreaptă a senatorului asa-
sinat Huey Long, și de accidentul din 31 August 1940 al senatorului Ernest
Lundeen; despre accidentul acestuia revista "Click" declară în ediția sa din
Martie a. c. următoarele:

"He (senatorul Lundeen) crashed in one of the most inexplicable airplane
accidents in the history of aviation" (el a pierit la unul dintre cele mai inex-
plicabile accidente din istoria aviației).

Acești bărbați politici americani dispăruți atât de subit de pe ecranul politic
au fost adversari hotărâți ai Președintelui Roosevelt și ai iudaismului ameri-
can. Totodată ei erau și adversarii politicei de nebunie jidovești de a arunca
America în războiu împotriva continentului european. Este evident că adver-
sarii incomozi ai iudaismului trebuiau să dispară pentru nu a zădărnici planurile
criminale ale iudaismului mondial prin luminarea poporului american.

Jidanii din Statele Unite nu se consideră americani ci jidani.

Aceste notițe despre dominația iudaică din America, arată marea măsură
în care jidanii au știut să acapareze politica acestei țări. Totodată însă ele arată
cât de mult au apropiat jidanii America de un războiu pentru care are ce e drept
cel mai mare interes iudaismul mondial, care însă niciodată nu poate fi în in-
teresul poporului american. Patrioții adevărați americani trebuie să-și dea
seamă că jidanii din Statele Unite, la fel ca și în toate celelalte țări din lume,
nu se simt cumva americani, ci exclusiv jidani, acționând ca atare. Jidanii
americani nu vor reprezenta prin urmare niciodată o politică care ar servi
interesele poporului american, ci dimpotrivă nu vor duce decât o politică a
intereselor egoiste ale poporului jidovesc. De altfel, lucrul acesta îl recunosc
jidanii americani și pe față. Președintele organizației sioniste din America,
rabinul Stephen S. Wise a declarat după ziarul "New York Times" din 13. 6.
1938 următoarele:

**"Nu sunt cetățean american de rit mozaic, ci jidan, așa cum am fost jidan
timp de 4000 de ani."** ("I am not an American citizen of Jewish feith, I am a
Jew, I have been a Jew for 4000 years ...").

Astăzi acelaș jidan se laudă cu americanismul său numai pentru a câștiga
mai bine urechea americanilor pentru agitațiile sale lipsite de scrupule împo-
triva puterilor axei.

Intr'o scrisoare din 8 August 1907 a defunctului banchier iudeo-american
Jacob H. Schiff ("New York Sun", 4 Septemvrie 1907) către profesorul Salo-
mon Schechter, președintele lui Jewish Theological Seminary se spune textual:

"Speaking as an American, I cannot for a moment concede that one can be at the same time a true American and honest adherent of the Zionist movement. They, who believe in and hope and labor for an ultimate restoration of Jewish political life and the re-establishment of a Jewish nation, plan a Prior lien upon their citizenship which ... would prevent them from maintaining allegiance to the contry of which they now claim to be good citizens."

("Ca american nu pot înţelege nici un singur moment cum cineva poate fi în acelaş timp un american adevărat şi un sincer aderent al mişcării sioniste. Aceia cari cred într'o refacere definitivă a vieţii politice jidoveşti şi într'o regenerare a poporului jidovesc lucrând totodată pentru această ţintă, o fac pe socoteala datoriilor lor de cetăţeni; din cauza aceasta le este imposibil să-şi servească cu credinţă ţara a cărei cetăţeni buni pretind a fi").

La 8 Decemvrie 1911 jidanul B. Fels declară în londonezul "Jewish Chronicle" următoarele:

"Jews who pretent that they can ad once be patriotic Englishmen and good Jews are simply living lies." **("Jidanii cari pretind că pot fi în acelaş timp patrioţi englezi şi buni jidani, sunt minciuni personificate.").**

Este clar că influenţarea politicei americane din partea jidanilor nu a fost decât în defavoarea poporului american. Ea a făcut ca Preşedintele Roosevelt să nu se ocupe în primul rând cu lucrurile cari interesează poporul american sau însă se limiteze la zona politică a emisferii de vest, ci să se ocupe de probleme europene suspicionând şi insultând de ani de zile puterile axei.

Franklin Delano Roosevelt, Preşedintele Statelor Unite.

In lumea întreagă nu există conducător de stat care să aibă atâta timp să se ocupe cu lucruri cari n'au să-l intereseze, ca Franklin Delano Roosevelt, Preşedintele Statelor Unite.

Cu toate că poporului american îi poate să-i fie indiferent după cari forme de guvernământ se conduc diferitele ţări europene, Preşedintele Roosevelt foloseşte orice ocazie potrivită sau nepotrivită pentru a ataca în modul cel mai murdar statele cu regim autoritar, în special Italia fascistă şi Germania naţional-socialistă.

Cu toate că criza ceho-slovacă a fost o chestiune pur europeană, Preşedintele Roosevelt şi-a băgat nasul şi în această problemă care interesa exclusiv continentul european.

Cu toate că problema Palestinei nu putea preocupa întru nimic politica americană, Preşedintele Roosevelt crede că este bine să intervină cu mare zel şi căldură pentru jidanii din Palestina.

Seria exemplelor s'ar putea continua arătându-se că dl. Roosevelt se amestecă cu predilecţie în lucruri cari n'au să-l intereseze.

Pe de altă parte Preşedintele Roosevelt ar avea toate motivele să vadă mai bine ce se întâmplă în casa lui proprie americană. Acolo situaţia nu este nici pe departe atât de mulţumitoare, cum ar vrea să facă d-l Roosevelt să creadă lumea. Amintim numai de o cuvântare ţinută cu ocazia alegerilor la 6 Noemvrie 1938 la Spokane, de fostul Preşedinte Hoover, care a declarat că nu mai puţin de 11 milioane de şomeri americani şi alte 30 de milioane americani trebuie să fie întreţinuţi din subvenţii publice. (După "New York Herald Tribune" din 7 Noemvrie 1938, ediţia europeană, Paris.)

Intre timp cifra aceasta s'a mai mărit considerabil.

Preşedintele Roosevelt ar face prin urmare mai bine să încerce înlăturarea şomajului gigantic din Statele Unite, în loc să-şi strice timpul cu încercări zadarnice de inmixtiune în politica europeană.

Dintre toţi preşedinţii de republică din lumea întreagă, Preşedintele Roosevelt este cel mai inconsecvent.

Cu toate că obişnueşte să se numească cu deosebită mândrie un reprezentant al ideii de stat democratice, şi cu toate că şi presa jidovească îl arată totdeauna ca pe unul dintre cei mai nobili reprezentanţi ai democraţiilor, metodele sale de guvernământ sunt în realitate absolut dictatoriale.

In Septemvrie 1934 cunoscătorul bun al problemei jidoveşti Mr. James True a înfiinţat "America First Incorporated", o agenţie de ştiri, care vroia să aducă ştiri nefalsificate de iudaism. Nu mai puţin de 400 de conducători ai economiei americane au aderat cu entuziasm la această iniţiativă, promiţând lui James True pentru primii doi ani o subvenţie de abonamente de 200.000 de dolari.

Deodată însă se observă după culise un joc straniu. Lui True i se dădu să înţeleagă că **autoritatea supremă a statului (!!!)** ar fi comunicat conducătorilor economiei americane că sprijinirea acestei iniţiative ar însemna sinuciderea lor economică.

Preşedintele Roosevelt este francmason de grad mare. El este membru al lojei "Olanda Nr. 8" din New York. Preşedintele Roosevelt deţine gradul 32 al ritului scoţian şi totodată este şi "Shriner". In acelaş timp el este şi membru în Marea Lojă de Georgia, fiind şi membru de onoare al "Lojei Arhitecţilor nr. 519". Cei trei fii ai săi sunt deasemenea membri ai "Lojei Arhitecţilor nr. 519".

La sfârşitul anului 1936 a avut loc sub preşedinţia dlui Roosevelt la Buenos Aires conferinţa pan-americană. Cu această ocazie, Preşedintele Roosevelt a ridicat ca de obicei în slavă democraţiile, atacând totodată statele cu regim autoritar. Drept răspuns, la 27 Decemvrie 1936 următoarele loje i-au adresat o lungă telegramă omagială: Marele-Orient al Belgiei, Marile-Loje ale Bulgariei, Danemarcei, Spaniei, Marele-Orient al Spaniei, Marea-Lojă a Franţei, Marele-Orient al Franţei, Marea-Lojă Simbolică a Ungariei, Marea-Lojă din Luxembourg, Marile-Loje Naţionale din Polonia şi România, Marea-Lojă elveţiană Alpina, Marea-Lojă Naţională a Ceho-Slovaciei, Marea-Lojă Lessing la cele trei Inele, Marea-Lojă din Viena şi Marea-Lojă a Jugoslaviei.

Intre altele în telegrama aceasta se declară:

"... primul cuvânt a prietenilor Domniei Voastre din Hiram se îndreaptă în acest trist moment al istoriei mondiale, moment însă plin de forţe noui, către recunoaştinţa şi mulţumirea pe care o datorează Preşedintelui Statelor Unite ale Americei" ...

"... democraţiile politice rezultate din parlamentarismul britanic şi din revoluţia franceză, au întâmpinat în câteva locuri în lume adversari, cari cred că îşi pot menţine existenţa numai cu puterea armelor."

"... credem că nu putem uita că bărbatul chemat pentru un timp de patru ani să conducă istoria unui mare popor (este vorba de Roosevelt) a primit lumină din templele noastre."

"... în numele acestora vă salutăm prin numeroasele mistere pe cari numai noi le cunoaştem."

Cum se vede telegrama francmasonilor europeni este plină de mistere ...

Deasemenea se ştie că an de an Preşedintele Roosevelt îi adresează cu ocazia Anului Nou jidovesc şi a sărbătorii Purim populaţiei jidoveşti mesajii de felicitare.

Cu ocazia aniversării de 40 de ani de existenţă a ziarului jidovesc "Forward" Preşedintele Roosevelt a adresat proprietarului Cahn o scrisoare de felicitare lăudând această foaie jidovească ca un "exemplu pentru idealurile cele

mai înalte ale ziaristicei constructive" ("an example of the highes ideals of constructive journalism").

In fața acestei ținute a Preşedintelui Roosevelt, nu poate deci produce mirare declarația pe care după ziarul "New York Herald Tribune" din 2 Decemvrie 1937, ediția europeană, Paris, a făcut-o deputatului francez Baron:

"Fascismul este otrava lumii!"

Nici nu poate să producă mirare faptul că Roosevelt a salutat cu mare bucurie înființarea unui puternic post de radio-difuziune american, care avea misiunea specială de a combate în Statele Americei de Sud propaganda fascistă, propagând totodată programul democrat.

Emigrantul jidan din Germania profesorul Einstein a fost bine înțeles de repetate ori oaspele Preşedintelui Roosevelt în Casa Albă.

In ultima vreme, Preşedintele Roosevelt s'a evidențiat în repetate rânduri ca un periculos propagandist al războiului cu care se joacă uşuratec, amestecându-se, după cum am spus, cu predilecție în lucruri pentru cari nu ar trebui să aibă nici un fel de interes.

Cunoscutul deputat din New York Hamilton Fish, care ca republican face parte din opoziție, a adresat în bună cunoştință a situației guvernului american cererea, de a nu mai ține nici o cuvântare privitoare la situația din Europa. Textual el a declarat:

"Incă câteva cuvântări agitatoare, provocătoare şi isterice ale Preşedintelui şi ale membrilor cabinetului, cu atacuri împotriva unor popoare străine, ar putea să fie scânteia care să aprindă lumea întreagă."

"Federation of Hristian Militants of America" care este asociată organizației "American Nationalist Confederation" a trimis Preşedintelui Roosevelt următoare telegramă:

"Franklin Delano Roosevelt,
President of the United States,

Washington D. C.

Referindu-se la cuvintele rostite de D-Voastră deunăzi la Chicago, militanții patrioților creştini din America îşi exprimă îngrijorarea că D-Voastră, mânat fiind de anumite puteri oculte, probabil nu vă veți da înapoi să aruncați Statele Unite într'un război extern. Confederația Naționaliştilor Americani este oricând gata să vă trimită prin delegații ei legali un material incontestabil la Washington, aceasta pentru ca să nu se spună odată că lucrurile s'ar fi desvoltat din necunoştință de cauză. Vi se va dovedi cu acest material că cauzele de război din lumea întreagă trebuiesc căutate în lupta financiară internațională dintre rabinii înaltei finanțe, adecă în lupta dintre sionismul casei Rothschild şi internaționalismul casei Warburg.

Deoarece America îşi dă seamă care este adevărul, ea refuză să sacrifice puterile bărbaților ei şi viața familiară a poporului în favoarea rivalității dintre diferitele tabere jidoveşti.

In de comun acord cu "American Legion" şi a altor grupuri naționaliste protestăm împotriva oricăror alianțe cu străinătatea, cari ar putea să atragă poporul nostru într'un războiu.

Continuarea crizei noastre industriale provocate de aceleaşi puteri străine de mai sus, cere în primul rând prezența tutuor bărbaților apți pentru serviciul militar în casa noastră, pe care trebuie să o apărăm împotriva comunismului ...

Preşedinte: George Deatherage."

Cu toate protestele din rândurile populației americane, Preşedintele Roosevelt a continuat ca şi înainte să intervină oriunde putea în favoarea iudaismului.

Se ştie că Preşedintele Roosevelt, respective guvernul american, au intervenit în 1938 deosebit de energic în favoarea jidanilor din Palestina.

Pentru această părtinire unilaterală, Preşedintele Roosevelt a primit un răspuns violent din partea naționalismului arab.

Conducătorul suprem al naționaliştilor arabi, Arif Abdul Razik a adresat din Ierusalim la 4 Noemvrie 1938 Preşedintelui Roosevelt, secretarului de stat Hull şi senatorului Grant o scrisoare deschisă în care declara următoarele:

"Inconştiența, cruzimea sau servilitatea față de sionism sunt motivele pentru cari personalități cu răspundere americane se pleacă sub jugul propagandei jidoveşti, ținând în ultima vreme o serie întreagă de cuvântări pro-sioniste. Este aceasta America, de unde s'a proclamat în timpul războiului mondial dreptul **autodeterminării popoarelor?** In cazul acesta în Palestina nu ar mai fi jidani! America de astăzi însă suprimă toate năzuințele de libertate ale popoarelor, căci în cazul contrar niciodată jidanii nu ar putea revendica drepturi la țara noastră."

"Ştim însă bine, cum să răspundem la aceste pretenții. Nici sionismul şi nici Anglia nu pot lua nici o şchioapă din pământul Palestinei câtă vreme va mai trăi un arab. Suntem încă puternici şi gata să luptăm pentru independența noastră."

"Dacă într'adevăr sunteți mărinimoşi, după cum afirmați şi dacă doriți cu adevarat să ajutați jidanilor, atunci nu aveți decât să deschideți pentru aceia cari au trezit compătimirea Domniilor Voastre porțile Americei. Palestina este prea mică pentru a putea soluționa problema jidanilor. In schimb însă America este destul de mare. Dacă într'adevăr aveți un minim de conştiință şi de sinceritate, nu puteți admite procedeul sângeros al englezilor care zi de zi se aplică în țara lui Isus Hristos. Nu vrem ajutorul D-Voastră, însă vă rugăm să nu vă mai amestecați în chestiuni, cari nu Vă importă."

"Dacă aceasta nu se va face, vă voi indica un drum nou la dreptate: Toți studenții arabi vor primi ordinul să părăsească şcolile şi universitățile americane, toate mărfurile americane se vor boicota, toate clădirile americane din Palestina se vor distruge şi toate averile mobile americane se vor confisca. D-Voastră însă purtați răspunderea pentru toate măsurile pe cari ne siliți să le luăm. Noi arabii nu ne aflăm decât în defensivă."

Cu toate acestea însă Preşedintele Roosevelt a continuat să intervină în favoarea politicei jidoveşti.

Străduințele iudaismului de a târî Statele Unite în războiul împotriva Germaniei.

Din ziua preluării puterii politice în Germania din partea național-socialismului, iudaismul mondial i-a declarat celui de al III-lea Reich războiul. Ținta de războiu a iudaismului era şi este nimicirea Germaniei anti-iudaice. Mai întâi iudaismul a crezut că va putea realiza ținta sa printr'un războiu economic împotriva Germaniei, proclamând boicotul economic.

In anii cari au urmat, iudaismul şi-a dat însă seamă că în modul acesta nu poate ajunge la nici un rezultat. Atunci a pregătit sistematic războiul militar împotriva Germaniei. Pentru prima dată presa mondială jidovească a publicat parola despre **"cruciada celor trei mari democrații: Anglia, Franța şi America împotriva Germaniei lui Hitler."**

Pe timpul acesta poporul american era complect desinteresat de problemele politicei europene. Iudaismul şi-a dat imediat seamă de necesitatea interesării opiniei publice americane pentru continentul european.

La 27 Noemvrie 1936 apăru în ziarul francez "Le Temps" o scrisoare deschisă a jidanului Ruben Blank, care încerca să scoată Statele Unite din atitudinea lor politică pasivă faţă de Europa, manevrându-le către o alianţă militară franco-engleză împotriva Germaniei. Natural acestea toate se unelteau sub pretextul de a nu urmări decât menţinerea păcii. Articolul apărut în "Le Temps" poartă titlul semnificativ: "Antanta anglo-franco-americană". Jidanul Ruben Blank declară între altele:

"De sigur nu se poate tăgădui că în momentul de faţă opinia publică americană în genere nu este favorabilă unei acţiuni care ar putea pune în mişcare Statele Unite să intervină pentru menţinerea păcii internaţionale. Totuşi ne dăm seamă de modul în care această atitudine a opiniei publice americane se poate schimba, sau mai exact, a fost schimbată."

"Ştim bine câte străduinţe s'au depus de anumiţi bărbaţi politici americani pentru această însemnată operă (este vorba în special de jidanii Brandeis şi Colonelul House-NR), se cunosc şi străduinţele anumitor ziare americane şi în special şi ale câtorva europeni (Sir Herbert Samuel, Dr. Chaim Weizmann, Nahum Sokolow, Sir Marc Sykes, Picot, etc — NR)."

"O cercetare mai temeinică a situaţiei actuale a opiniei publice americane arată, că până la sfârşit ea este departe de a fi americană. Deasemenea trebue să se ştie că ar fi greşit să se identifice opinia publică, adecă opinia marei prese, cu starea de spirit a poporului american."

Cât de greşită este judecarea sentimentelor poporului după atitudinea marilor ziare se poate vedea dintr'unul dintre cele mai instructive exemple:

"In Ianuarie 1917 Colonelul House (Jidan — NR) a insistat pe lângă Preşedintele Wilson pentru pregătirile militare necesare unei eventuale intrări în război a Statelor Unite împotriva Germaniei. Wilson însă era ferm convins că poporul american va fi ostil unei participări a Statelor Unite la războiul european."

"Nu vom avea război" a răspuns atunci Wilson la insistenţele Colonelului House! "In nici un caz ţara nu vrea să fie amestecată în acest conflict."

"O săptămână mai târziu, întreg poporul american a salutat aproape în unanimitate şi cu mare entuziasm declararea războiului Germaniei."

"Starea actuală a opiniei publice americane a fost creată artificial. Ea este în contradicţie cu sentimentele naturale ale acestui popor, care fiind de origină europeană — în mare parte de dată recentă chiar — nu este insensibil la soarta Europei. Natural, într'un stat democratic conduce de fapt opinia publică. O acţiune care să determine Statele Unite la menţinerea păcii internaţionale, nu ar fi posibilă fără ajutorul opiniei publice . . ."

"Ce însă rezultă de aici? Pentru prietenii păcii nimic altceva decât **depunerea tuturor sforţărilor posibile pentru orientarea opiniei publice americane în sensul menţinerii păcii . . .**"

Scrisoarea deschisă a jidanului Ruben Blank este extrem de interesantă, deoarece a fost publicată în oficiosul guvernului francez. Ea este o parolă pentru iudaismul întreg. Iudaismul avea planul de a întrebuinţa America pentru politica sa europeană, atribuind Americei un rol conducător într'o viitoare antantă franco-anglo-americană. Ea trebuia momită cu deviza: unirea tuturor democraţiilor pentru menţinerea păcii. Jidanul Ruben Blank a dat semnalul pentru a se începe la fel ca în 1917 cu influenţarea hotorâtoare a opiniei publice din Statele Unite. Merită să fie menţionat şi cinismul cu care procedează jidanul şi descosiderarea pe care o are pentru democraţii. Democraţia nu este decât un

mijloc pentru scopurile jidanilor. Cu o singură trăsătură de condei poporul american trebuia înhămat la politica mondială a iudaismului!

Şi atunci ţinta jidanilor era provocarea sub deviza democraţiei a unui nou război mondial, pentru a împiedeca regenerarea popoarelor şi pentru a stabiliza definitiv dominaţia jidanilor în lume.

Aceste lozinci formulate de jidanul Ruben Blank au fost bine înţelese de iudaism dupăcum reese din următorul caz:

Organul "Journal des Nations" al Ligii Naţiunilor, care în parte avea aceiaşi colaboratori jidani ca şi cunoscutul ziar jidovesc "Le droit de vivre", care apărea la Paris până la armistiţiul din 1940, a publicat în numărul său 1599 din 3 Decemvrie 1936, adecă şase zile după apariţia articolului lui Ruben Blank în "Le Temps", un articol intitulat "Antanta democratică împotriva pericolului de război"; articolul se ocupă cu un interview acordat de Premierul de atunci al Franţei, jidanul Léon Blum, preşedintelui agenţiei de ştiri americane Assopress, Hugh Baillie. Intre altele jidanul Blum declară că s'ar putea evita un război în cazul când cele trei mari democraţii Anglia, Statele Unite şi Franţa s'ar uni. Textual jidanul Blum declară:

"Pentru străduinţele noastre de a stabiliza pacea avem nevoe de ajutorul Statelor Unite. Avem speranţa, că după întoarcerea sa din America de Sud Preşedintele Roosevelt se va hotărî, **sa ne acorde tot ajutorul său.**"

Cu aceasta se spune clar că Preşedintelui Roosevelt şi Statelor Unite li se atribuise un rol hotorâtor în precizarea viitoarei politici europene. La spatele d-lui Roosevelt însă stă democraţia, la spatele democraţiei la rândul său stă jidanul. Iudaismul a încercat să influenţeze mersul Europei în numele democraţiei. Este clar că ţinta nu putea fi decât pregătirea sistematică a războiului împotriva Germaniei anti-iudaice.

In 1938 iudaismul a trecut la atacul în stil mare. El mobiliză Statele Unite. Intre timp parola proclamată de jidanul Blank în 1936 fusese urmată. Din America neliniştea din Europa era incontinuu alimentată. Situaţia a fost mult înăsprită şi de faptul că din corul răzbunătorilor împotriva statelor autoritare ale Europei făcea parte şi ministrul de atunci de război al Statelor Unite, Woodring şi locotenentul său Johnson. Intr'o cuvântare ţinută la Genua Ducele l-a pus la punct pe fostul ministru de război american, pentru faptul că predicase războiul împotriva statelor autoritare. Pe americanii patrioţi desvoltarea aceasta a lucrurilor îi umplea cu cea mai mare îngrijorare. Americanii adevăraţi îşi dădeau şi îşi dau şi azi seamă de pericolele cari ar ameninţa în cazul acesta Statele Unite, fără să fie în joc câtuşi de neînsemnate interese americane. Ei îşi dau seamă de planul criminal care se urmăreşte cu aruncarea Statelor Unite în război numai pentru interesele iudaismului mondial, cu amestecarea lor în politica Europei şi cu organizarea sistematică a unui nou război mondial.

Una dintre cele mai clare caracterizări ale orientării politicei externe americane se poate observa în ziarul "Le Temps" din 17 Iunie 1938. Sub titlul semnificativ "Este posibilă neutralitatea?" ziarul francez redă următorul rezumat al unui articol de fond de politică externă apărut în ziarul american "New York Times":

"Oricât de departe s'ar afla teatrele de luptă, un conflict european nu poate izola Statele Unite de urmările războiului. **Nici o lege a neutralităţii nu poate împiedeca Statele Unite şi poporul american** să nu avantajeze pe aliaţii lor **naturali.** Intr'un astfel de conflict armat dintre democraţii şi dictaturi bunăvoinţa şi ajutorul moral al Statelor Unite se găseşte de sigur de partea acelor naţiuni, al căror gen de viaţă este mai apropiat genului de viaţă american."

"Articolul de fond al ziarului "New York Times" — continuă ziarul "Le Temps" — exprimă sentimentele poporului american faţă de situaţia actuală în lume în modul următor: **'Poporul american nu mai este neutral, oricare ar fi situaţia care a creia pericolul de război. Tot atât de puţin va rămâne el neutral şi în faţa unei situaţiuni, care ar ameninţa echilibrul de forţe al puterilor mondiale'.**"

"Aceste democraţii", declară "New York Times", apără principiile de bază ale felului de a fi american şi ale cetăţenilor ţării noastre. In momentul când aceste democraţii vor fi încolţite din dreapta şi din stânga de dictaturi, vom fi fără prieteni. Cu toată depărtarea mare care ne desparte de Europa, noi suntem prin urmare aliaţii democraţiilor europene."

"Dupăcum anunţă corespondentul din Washington al ziarului "New York Times" Secretarul de Stat Cordell Hull ar fi comentat favorabil acest articol de fond. Secretarul de stat ar fi declarat, că în acest articol el ar vedea un semn pentru interesul crescând, pe care Statele Unite îl au pentru problemele de politică externă. El ar fi amintit de cuvântările sale ţinute în "National Press Club" şi în Nashville, unde şi-ar fi exprimat opiniunile despre acesată chestiune."

Atât citatul din ziarul francez "Le Temps".

Articolul de fond al marelui cotidian din New York a provocat pretutindeni în lume cel mai mare interes. El a fost numit rezultatul unei acţiuni, care este încurajată de cuvântările bărbaţilor de stat americani.

In realitate acest articol de fond nu era nimic altceva decât rezultatul acţiunii propagandistice a iudaismului pentru influenţarea opiniei publice americane în sensul intereselor jidoveşti.

La 27 Noemvrie 1936 jidanul Ruben Blank cere dela poporul american ca în bătaie de joc şi pentru a-l declasa, să facă tot ce ar sta în putinţele sale pentru a influenţa în sensul jidovesc opinia publică americană complect desinteresată de politica Europei.

La 17 Iunie 1938 acelaş ziar francez putea anunţa realizarea acestei parole jidoveşti.

Intr'un an şi jumătate numai, iudaismul a ştiut să sugereze americanilor că ar avea un interes deosebit de mare pentru politica europeană. Nu este acesta un exemplu tipic pentru uneltirile fatale şi periculoase ale iudaismului în politica mondială? Mai poate afirma cineva că nu există o politică mondială jidovească cu o conducere unitară? Cine mai poate contesta în faţa unor argumente atât de convingătoare planul general jidovesc la subminarea popoarelor?

Iudaismul mondial are nevoe de poporul american pentru politica sa mondială, la fel cum a avut nevoe de poporul francez şi cum îl mai foloseşte azi pe poporul englez.

Dela 1938 America a intervenit din nou în politica europeană. Aceasta este pentru iudaism o mare victorie. Triumfător ziarul jidovesc din Salonic "L'Indépendent" scrie în numărul său din 16 Iunie 1938 cu litere mari:

"Neutralitatea americană nu mai există!"

La 1 Iulie 1938 "Serviciul-Mondial" a declarat: "Cu politica lor de azi, Statele Unite pot uşor să fie atrase în război. Aşa o vrea iudaismul mondial. Prin intervenţia Americii în politica Europei de partea democraţiilor, forţele ocultei iudeo-masonice, cari nu au decât cel mai mare interes pentru declanşarea unui nou război mondial, au primit o întărire considerabilă. Acum ele îşi vor dubla şi tripla străduinţele. Ba chiar îşi vor înzeci uneltirile, pentru a-şi continua politica subterană de catastrofă."

"Va fi groaznic, dacă aceste puteri oculte vor deveni mai puternice într'o singură ţară democratică decât bărbaţii de stat şi oamenii politici interesaţi

pentru menţinerea păcii, căci în cazul acesta catastrofa mondială nu se va mai putea opri în loc!"

"Vrea să-şi asume America răspunderea de a fi considerată odată ţara vinovată de declanşarea acestei lavine?"

Cât de îndreptăţite erau temerile "Serviciului-Mondial" a arătat desfăşurarea care a urmat a evenimentelor. La 3 Septemvrie 1939 agitatorii de război jidani şi vasalii lor din guvernele Franţei şi al Angliei au reuşit să declanşeze războiul împotriva Germaniei anti-iudaice.

Semi-jidanul William C. Bullitt aprinde războiul european.

Unul dintre organizatorii principali ai actualului război a fost ambasadorul din Paris al Statelor Unite, semi-jidanul William C. Bullitt. In calitatea sa de reprezentant al înaltei finanţe jidoveşti el a lucrat cu tot ce stătea în putinţa la declanşarea războiului. La 15 Octomvrie 1936 "Serviciul-Mondial" a publicat următoarea ştire:

"Atenţiune! Bullitt este la Paris!"

"Ziarele au anunţat sosirea la Paris a unui nou ambasador al Statelor Unite. Numele său este William Bullitt."

"Numirea lui Bullitt în împrejurările actuale înseamnă pentru Franţa pericolul unui război iminent cu Germania, căci Bullitt este agentul special al Băncii Kuhn, Loeb & Co., care cere începerea unui război împotriva lui Hitler."

Despre cariera diplomatică a lui William Bullitt se spun următoarele: Fiind în vârstă de 28 ani William Christian Bullitt a participat ca ataşat la conferinţa de pace dela Versailles. Mama sa a fost jidancă. Dupăce fusese trimis pentru câtva timp de guvernul american ca observator la Moscova, Bullitt a plecat din diplomăţie. El deveni directorul unei mari societăţi de filme din Hollywood fiind totodată pictor portretist şi nuvelist. De-abia în 1933, adecă în anul venirii la putere a naţional-socialismului Bullitt reapăru pe ecranul politic. In Septemvrie 1933 el fu numit primul ambasador al Statelor Unite la Moscova. In anul 1935 el se întoarse neaşteptat dela postul său iar de atunci a trăit la Washington ca unul dintre cei mai de încredere oameni ai Preşedintelui Roosevelt. In August 1936 Bullitt fu numit ambasadorul Statelor Unite la Paris. El a contribuit într'o mare măsură şi la realegerea Preşedintelui Roosevelt, mai departe a stat câtva timp şi în fruntea unui minister american. Cu ocazia imixtiunii Statelor Unite în revoluţia mexicană poporul american a constatat cu durere cât de puternică devenise influenţa marilor bănci jidoveşti asupra d-lui Roosevelt, pe care l-au câştigat pentru afacerile veroase ale jidanilor şi francmasonilor americani. Toate protestele şi adunările au fost însă zădarnice: Cu ajutorul lui Bullitt şi al iudaismului american Roosevelt rămase şi mai departe în fruntea Statelor Unite.

Venind în 1936 la Paris, Bullitt primise instrucţiuni precise pentru agitarea la război a Franţei împotriva Germaniei socialiste şi anti-iudaice, care stingherea atât de mult înalta finanţă jidovească. Semi-jidanul Bullitt nu a ascuns nicicând credinţele sale. In mijlocul păcii el s'a declarat pe faţă pentru război.

La 29 Mai 1938 au avut loc în multe locuri în Franţa solemnităţi comemorative pentru soldaţii americani căzuţi pe timpul războiului mondial. La o astfel de solemnitate a luat cuvântul şi ambasadorul din Paris al Statelor Unite, declarând între altele:

"Astăzi, când încă nu s'au împlinit 20 ani dela războiul mondial de când au murit, nu avem nici departe siguranţa că mormintele lor nu vor fi în curând

răscolite de gloanţe şi obuze ... **Americanii nu se pot obişnui cu ideia, că războiul este evitabil.**"

Aceste cuvinte le-a rostit semi-jidanul Bullitt mai bine de un an înainte de izbucnirea războiului. Şi la evenimentele cari au urmat el a jucat un rol fatal şi de mare influenţă în partida agitatorilor de război iudeo-anglo-francezi. Declanşarea actualului război a fost în mare parte provocată de semi-jidanul Bullitt. El a reluat imediat după înţelegerea de pace dela München iţele sale sinistre pentru agitaţia de provocare a războiului.

In legătură cu aceasta este interesant amănuntul că pe timpul crizei dela München Preşedintele Roosevelt a avut convorbiri telefonice directe cu Bullitt. Presa americană a menţionat atunci, că trecând peste Departamentul Externelor, Bullitt raportează de multe ori direct Preşedintelui Roosevelt.

Criza poloneză din primăvara anului 1939 a oferit lui Bullitt prilejul binevenit, de a-şi preconiza până la maxim planurile de război. Publicând în 1940 o carte albă, Ministerul de Externe german a dat publicităţii o serie întreagă de documente originale poloneze, cari lămuresc pe deplin originea actualului război. Aceste documente provin din Ministerul de Externe polonez, unde trupele germane au reuşit să pună mâna pe un material documentar foarte valoros. Din documentele acestea rezultă, că Bullitt a fost unul dintre uneltitorii principali ai războiului.

La 19 Noemvrie 1938 semijidanul Bullitt, care tocmai se afla în concediu în Statele Unite, a avut o întrevedere lungă cu ambasadorul polonez din Washington, contele Jerzy Potocki. După raportul oficial al contelui Potocki către Ministrul de Externe polonez, obiectul acestei conversaţiuni a fost războiul. Semijidanul Bullitt s'a plâns cu această ocazie de faptul că Anglia nu ar fi fost destul de pregătită de război. Cele trei democraţii Anglia, Franţa şi Statele Unite ar mai trebui să se înarmeze considerabil pentru a ţine piept Germaniei. Faţă de Germania şi faţă de Cancelarul Hitler semijidanul Bullitt nu a avut decât sentimente de ură.

La întrebarea ambasadorului polnez după felul în care Bullitt vedea războiul viitor, acesta i-a răspuns, că în curând va interveni un conflict armat între Uniunea Sovietică şi Germania. De-abia dupăce Germania va fi destul de slăbită de durata războiului, ar intenţiona să intervină şi democraţiile, pentru a o constrânge la capitulare.

După cuvintele lui Bullitt, democraţiile atribuisera Uniunii Sovietice un rol important în planul lor mare de a nimici Germania antiiudaică.

La întrebarea dacă Statele Unite ar participa la un astfel de război, semijidanul Bullitt a răspuns: **"Aceasta fără îndoială, primul pas însă trebue** să-l **facă Anglia şi Franţa."**

Puţin după aceasta semijidanul Bullitt a devenit şi mai clar faţă de contele Jerzy Potocki. La 14 Ianuarie a avut loc o nouă întrevedere, în decursul căreia i s'a declarat ambasadorului polonez, că în caz de război Statele Unite s'ar da de partea democraţiilor Anglia şi Franţa. El a arătat că ţinta Preşedintelui Roosevelt este compromiterea oricărei încercări a englezilor şi francezilor de a ajunge pe cale paşnică la o înţelegere cu puterile Axei şi **aţâţarea în special a Sud-Estului Europei împotriva Germaniei şi Italiei.** In ce priveşte Jugoslavia şi Grecia uneltirile americanilor se vede că au avut succes.

La 16. Ianuarie 1939 contele Potocki a raportat ministrului de externe polonez de atunci următoarele:

"Din conversaţia cu Bullitt am căpătat impresia că el a primit din partea Preşedintelui Roosevelt o definiţiune precisă a punctului de vedere, pe care Statele Unite îl adoptă în actualul conflict european. Materialul acesta el îl va

folosi la Quai d'Orsay şi de sigur şi în converzaţiunile pe cari le va avea cu bărbaţii de stat europeni."

"Conţinutul acestor directive, pe cari Bullitt mi le-a comunicat în timpul converzaţiunii de aproape o jumătate de oră, a fost următorul:"

"1. Inviorarea sub Preşedintele Roosevelt a politicei externe americane, care condamnă categoric statele totalitare."

"2. Statele Unite vor face intense pregătiri de război pe mare, pe uscat şi în aer. Programul va fi executat accelerat necesitând suma colosală de 1.250.000.000 dolari."

"3. Preşedintele nutreşte convingerea că Franţa şi Anglia trebue să pună capăt politicei de compromise cu statele totalitare. Ele să nu mai primească nici un fel de discuţiuni, cari ar avea drept obiect schimbări teritoriale."

"4. **O asigurare morală, în sensul că Statele Unite sunt gata să părăsească politica de izolare şi să intervină activ de partea Angliei şi a Franţei în război.** America este gata să-şi pună la dispoziţie tot stocul ei financiar şi de materii prime."

In pregătirea sistematică a războiului împotriva Germaniei semijidanul Bullitt se vede că a ocupat un rol de frunte. Şapte luni şi jumătate dupăce Bullitt şi-a sădit ciuperca veninoasă el a putut proceda la recoltă.

Puţin timp după converzaţiunea cu ambasadorul polonez din Washington Bullitt s'a întors după o absenţă de trei luni la postul său din Paris. Activitatea sa principală a constat în a accelera pe cât posibil izbucnirea proectată şi pusă la cale de iudaismul mondial a războiului împotriva Germaniei antisemite.

La 24 Martie 1939 ambasadorul polonez din Paris, Lukasiewicz s'a plâns lui Bullitt de politica externă a Angliei, care după părerea sa ar ţine prea mult cont de considerente de ordin intern, ducând Polonia la o situaţie insuportabilă. Atunci Bullitt a propus polonezilor o alianţă cu Anglia. Imediat ambasadorul Statelor Unite dela Paris a intervenit activ pentru încheierea acestei alianţe, dând ordin ambasadorului american din Londra, Kennedy, să ceară dela Chamberlain o astfel de alianţă. Bullitt a mers şi mai departe, cerând lui Kennedy să insiste energie pe lângă Chamberlain asupra răspunderii guvernului britanic. Pentru a documenta mai bine planurile americane şi pentru a mări şansele intervenţiei sale, Bullitt a declarat ambasadorului polonez, că Statele Unite ar dispune de îndestulătoare mijloace pentru a putea exercita o presiune serioasă asupra Angliei. El ar fi ferm hotărât să pună în mişcare toate mijloacele care-i stau la dispoziţie.

Kennedy a executat cu succes ordinul semijidanului Bullitt. La 30 Martie 1939 Chamberlain a declarat în Camera Comunelor, că Anglia este gata să acorde Poloniei garanţii. La 6 Aprilie 1939 fostul ministru de externe polonez Beck a semnat la Londra pactul cu Anglia.

In numele poporului american semijidanul Bullitt, reprezentantul din Europa al înaltei finanţe americane a declanşat o desvoltare politică, care a dus direct la război, căci bazată pe alianţa cu Anglia şi cu acoperirea Franţei şi a Statelor Unite, Polonia a adoptat faţă de Germania o atitudine de completă intransigenţă, ba chiar provocaţiune. Orice înţelegere paşnică a devenit astfel imposibilă.

La 1 Septemvrie 1939 războiul cu Polonia izbucni. La 3 Septemvrie Anglia şi Franţa au declarat război Germaniei antisemite.

Deoarece de ani de zile războiul acesta a fost dorit şi pregătit de iudaismul mondial, nu poate să producă mirare faptul că exponentul puterilor cari sabotau toate posibilităţile de înţelegere a fost un bastard semijidan şi un om de absolută încredere al marei finanţe iudeo-americane.

Iudaismul mondial încă nu a ajuns la ţinta dorinţelor sale. Statele Unite încă nu au ajuns pe câmpurile de bătălie. Şi în această privinţă semi-jidanul Bullitt a făcut tot ce stătea în putinţa sa pentru a manevra Statele Unite dela început în războiul european. Aceasta rezultă clar din converzaţia telefonică, pe care Bullitt a avut-o la 17 Septemvrie 1939 cu ambasadorul american din Varşovia Drexel-Biddle. Aceasta părăsise imediat după începerea războiului Varşovia unde nu se simţia destul de sigur mutându-se în Hotelul "Pajura Neagră" din Cernăuţi. Acolo el primi dela semijidanul Bullitt ordinul telefonic de a-i furniza imediat materialul de agitaţie comandat de Preşedintele Roosevelt despre pretinse atrocităţi germane, care ar fi fost comise în Polonia, aceasta pentru a aţâţa opinia publică americană împotriva Germaniei. Semijidanul Bullitt ceru colegului său să întrebuinţeze la redactarea rapoartelor sale şi fantezia, pentru ca aceste rapoarte să poate fi folosite de Preşedintele american şi de Ministrul său de Externe.

Cu ajutorul minciunii şi al falsurilor semijidanul Bullitt a încercat deci depe atunci să manevreze Statele Unite în război, pentru a realiza astfel planurile sinistre ale iudaismului mondial.

In ochii opiniei publice mondiale semijidanul Bullitt apare deci ca un om de absolută încredere al iudaismului mondial, un reprezentant al înaltei finanţe jidoveşti, care a primit din partea şefilor săi jidani ordinul precis de a provoca cu orice preţ războiul împotriva Germaniei naţional-socialiste, pentru care iudaismul nu avea decât sentimente de ură. Semijidanul Bullitt într'adevăr a dus la îndeplinire ordinul său sângeros. Şi el este unul dintre vinovaţii principali pentru declanşarea acestui război.

Propaganda de război jidoveasca din Statele Unite.

Intre timp propaganda minciunoasă jidovească exercită cu toate mijloacele gigantice care-i stau la dispoziţie o mare presiune asupra poporului american. Presa, radio şi filmul se angajează într'o concurenţă nebună în a desfăşura o agitaţie încă nevăzută până acum împotriva Germaniei, Italiei şi Japoniei. Toţi reprezentanţii prominenţi ai iudaismului mondial au întreprins călătorii de propaganda în Statele Unite, pentru a-i sugera poporului american zi cu zi şi oră cu oră, că Hitler ar ameninţa civilizaţia modernă şi că poporul american ar trebui să apere această civilizaţie cu armele în mână. Un adevărat carnaval al nebuniei jidoveşti a fost declanşat în Statele Unite. Iudaismul se teme că în cazul când cartea Statelor Unite nu ar ajunge pentru câştigarea jocului, el să nu fi pierdut dinainte partida. De aici concentrarea tuturor forţelor propagandei şi ale capitalului jidovesc, pentru atragerea în război şi a acestei ţări.

In privinţa aceasta este interesantă mărturia ambasadorului de atunci polonez din Statele Unite, a contelui Jerzy Potocki, care nu poate fi bănuit în nici un caz de părtinire în favoarea Germaniei şi care a trimis Ministerului de Externe polonez la 12 Ianuarie 1939 următorul raport secret asupra situaţiei interne din Statele Unite:

“Atmosfera momentană din Statele Unite este caracterizată de o ură din ce în ce mai mare împotriva fascismului, în special împotriva persoanei cancelarului Hitler şi a naţional-socialismului.”

“Propaganda aceasta este condusă în primul rând de jidani, în mâinile cărora se află aproape 100% din influenţa asupra posturilor de radio, asupra filmului, a presei şi a revistelor.”

“Cu toate că această propagandă este destul de grosolană, Germania arătându-se în culori cât mai întunecate — se întrebuinţează în primul rând momente religioase şi lagărele de concentrare — ea totuşi este atât de eficace,

încât publicul este complect neinformat despre situaţia din Europa. In momentul de faţă cei mai mulţi dintre americani îl consideră pe Adolf Hitler şi naţional-socialismul drept cel mai mare pericol şi cel mai mare rău, care ameninţă lumea.”

“Situaţia aici oferă cel mai potrivit for pentru toate felurile de oratori şi emigranţi din Germania şi Cechoslovacia, cari nu cruţă cu cuvinte pentru a agita publicul de aici cu cele mai variate calomnii. Ei laudă libertăţile americane, punându-le în opoziţie cu situaţia din statele totalitare. Este foarte interesant faptul că în această campanie de mari proporţii naţional-socialismul este obiectivul celor mai violente atacuri, în timp ce despre Rusia Sovietică nu se vorbeşte aproape de loc. Când se pomeneşte despre Rusia Sovietică, aceasta se face cu un ton de prietenie, prezentându-se lucrurile aşa ca şi când Rusia Sovietică ar face parte din blocul statelor democratice. Graţie unei propagande dibace simpatiile publicului american sunt cu totul de partea Spaniei roşii.”

“Afară de această propagandă se mai crează şi o psihoză artificială de război: Se spune poporului american că războiul din Europa nu depinde decât de un fir de păr, că războiul ar fi inevitabil. Totodată i se arată poporului american cât se poate de logic, că în cazul unui război mondial America trebue să participe şi activ, aceasta pentru apărarea în lume a lozincilor de libertate şi democraţie.”

“Preşedintele Roosevelt a fost primul care a dat exemplul urei împotriva fascismului. El urmărea cu aceasta un scop dublu:

“1. El vroia să distragă atenţia poporului american dela greutăţile şi încurcăturile problemelor interne, înainte de toate dela problema luptei dintre capital şi muncă.”

“2. Creind o psihoză de război şi punând în circulaţie zvonuri despre pericolul care ar ameninţa Europa, Preşedintele Roosevelt a vrut să facă poporul american să primească giganticul program de înarmare al Statelor Unite, program care trece peste necesităţile de apărare ale Statelor Unite.”

“La punctul 1. trebue să mai adaog, că situaţia internă pe piaţa muncii se înrăutăţeşte din ce în ce, numărul şomerilor se ridică astăzi la 12 milioane. Cheltuelile administraţiei federale şi de stat cresc încontinuu. Liniştea din ţară se mai menţine doar cu sumele uriaşe, pe cari visteria statului le cheltueşte pentru lucrări publice. Până acuma au avut loc numai grevele obişnuite şi turburări locale. Totuşi nu se poate şti, cât timp sistemul subvenţionărilor din banii publici se va mai putea menţine. Agitaţia şi revolta opiniei publice şi grelele conflicte între patronii particulari şi trusturile enorme pe de o parte şi muncitorimea de partea cealaltă, i-au făcut Preşedintelui Roosevelt mulţi duşmani, procurându-i multe nopţi nedormite.”

“La punctul 2. trebue să spun că Preşedintele Roosevelt s'a arătat a fi un abil mânuitor al jocului politic şi un bun cunoscător al psihologiei americane, reuşind în foarte scurt timp să distragă atenţiunea publicului american dela situaţia internă, dirijând-o asupra politicei externe. Drumul a fost simplu, trebuia numai să se înscenze pe de o parte un pretins pericol de război, care ar ameninţa lumea din partea Cancelarului Hitler, iar pe de altă parte trebuia să se inventeze stafia atacului statelor totalitare împotriva Statelor Unite.”

“Pactul dela München i-a venit Preşedintelui Roosevelt foarte bine. El l-a prezentat poporului american ca o capitulare a Franţei şi Angliei în faţa militarismului dornic de luptă al Germaniei. Aici se spune că Hitler ar fi pus lui Chamberlain pistolul pe piept. Franţa şi Anglia nu ar fi avut deci o altă alegere, trebuind să primească o pace ruşinoasă.”

“Mai departe ura împotriva a tot ce este în legătură cu naţional-socialismul german este nutrită şi de procedeul german brutal împotriva jidanilor şi pro-

blema emigranților. La această acțiune participă și o serie de intelectuali jidani,
ca Bernhard Baruch, Guvernatorul statului New York Lehman, noul jude-
cător al Curții Supreme Felix Frankfurter, secretarul de stat al visteriei
Morgenthau și alți prieteni ai Președintelui Roosevelt. Ei toți vor ca
Președintele să devină marele luptător pentru drepturile omenirii, ale libertății
religiei și ale cuvântului, având misiunea sfântă de a pedepsi în viitor pe toți
turburătorii liniștei."

"Acest grup de oameni deține cele mai înalte poziții în guvernul american. El
reprezintă "americanismul adevărat" și este "apărătorul democrației", fiind însă
indisolubil legat de interesele iudaismului internațional. Pentru această in-
ternațională jidovească, care în primul rând are în vedere interesele rasei
sale, așezarea Președintelui Statelor Unite pe acest "foarte idealist" postament
al unui apărător al drepturilor de umanitate a fost o trăsătură de șah genială. In
modul acesta ei au aprins un focar foarte periculos de ură și de dușmănie pe
emisfera de vest, împărțind lumea în două tabere."

"La problema aceasta întreagă se procedează foarte misterios: Președintelui
Roosevelt i s'au dat în mână toate elementele pentru înviorarea politicei ex-
terne americane, astfel că poate crea în modul acesta rezervele militare colosale
în vederea viitorului război, către care tinde iudaismul. In politica internă
distragerea atenției publice dela problema din ce în ce mai actuală a antisemi-
tismului este foarte comodă și astfel se vorbește despre necesitatea de a apăra
credința și libertățile individuale de atacurile fascismului."

Jerzy Potocki,
Ambasadorul Republicei Polone."

Actuala agitație de război din Statele Unite și efectele ei.

La 6 Noemvrie 1940, odată cu realegerea Președintelui Roosevelt, agitația
de război jidovească din Statele Unite a intrat într'un stadiu hotorâtor. Pe tim-
pul campaniei electorale jidanii cari îl susțineau pe Roosevelt tot au mai
păstrat o oarecare rezervă în ce privește atitudinea Statelor Unite față de con-
flictul european; după realegerea candidatului lor însă, ei și-au scos masca,
intervenind pe față pentru intrarea în război a Statelor Unite alături de Anglia.
Și mai crasă a fost atitudinea contracandidatului la Președenția Statelor Unite al
d-lui Roosevelt, a lui Wendel Willkie. Acesta a promis în tot decursul cam-
paniei electorale că ar lupta pentru ținerea departe de conflictul european a
Americii, orice ar interveni, pentru a se demasca după realegerea Președintelui
Roosevelt ca un și mai pătimas agitator de război. Colaborarea dintre Preșe-
dintele Roosevelt și Wendel Willkie a mers atât de departe, încât acesta
l-a trimis în Anglia pentru a stabili cantitățile de material de război necesitate
de Anglia și pentru a întări poziția guvernului britanic. Cu această ocazie s'a
arătat că Wendel Willkie se bucură de aceeași încredere a iudaismului ameri-
can ca și însuși Președintele Roosevelt. In fond atunci, când Willkie și-a pus
candidatura la Președenția Statelor Unite, el nici nu a urmărit cumva alegerea
sa. Apariția sa pe ecranul politic nu a fost decât un bluf urmărind scopul de a
asigura împotriva oricăror eventualități realegerea d-lui Roosevelt. In cele
6 luni câte au trecut dela realegerea Președintelui Roosevelt jidanii din Statele
Unite au știut să ducă atât de departe agitația de război încât pericolul intrării
în război a Americii a devenit iminent. Cu toate că peste 80% din poporul
american sunt împotriva războiului, grație propagandei de război desfășurate
de jidani, America este astăzi gata să intre în război. Jidanii au reușit să pro-
voace o astfel de agitație a spiritelor, încât aceia dintre americani, cari s'ar mani-

festa împotriva războiului, imediat ar fi stigmatizați ca fiind lipsiți de patriotism
și periculoși pentru ordinea în stat. La fel ca înainte de izbucnirea războiului în
Franța, jidanii au știut și în America să excludă din raționament chibzuința. La
fel ca pe vremuri în Franța, și în Statele Unite jidanii sunt considerați patrioții
cei mai buni, iar patrioții adevărați sunt considerați trădători.

Cât de departe au ajuns lucrurile în Statele Unite astăzi se poate vedea
dintr'un articol publicat de corespondentul dela New York al ziarului "General-
Anzeiger" în numărul din 26/27 Aprilie 1941:

"Niciodată atmosfera în rândurile unui popor nu a fost atât de contradictorie
ca astăzi în Statele Unite. Pe de o parte o surdă ură împotriva Germaniei și o
pătimașă agitație de război, iar de partea cealaltă dorința tragică în apatia ei
a marei majorități a poporului american, ca Statele Unite să fie ferite de război.
Cine îndrăznește să manifeste sentimente "germanofile" se expune celor mai
mari neplăceri. Imediat devine obiectul "atenției" poliției secrete. In cazul când
este comerciant, medic sau avocat, americanii "patriotici" imediat înscenează
împotriva lui un boicot. Prietenii săi vechi încep să-l evite, deoarece este mai
bine a nu fi văzut în compania unui "fifth columnist". In cazul când îi expiră
contractul de locatar, i se poate prea ușor întâmpla, ca proprietarul casei să-i
refuze prelungirea contractului. Cu alte cuvinte, americanul "liber" — aceasta
nu cumva numai dacă e un german care trăește în Statele Unite — care apără
o părere care nu coincide cu agitația de război oficială, riscă să fie ruinat eco-
nomic și social, iar până la sfârșit trebue să fie bucuros dacă nu este și obiectul
unor agresiuni. La New York trăesc sute de mii de americani de origine ger-
mană. In cazul însă când aceștia ar încerca în public să vorbească întreolaltă
în limba germană, șansele stau 4:1 (am verificat lucrul acesta) că ar fi insultați
și cel puțin amenințați cu agresiuni. In comparație cu aceasta cităm declarații
ale ziariștilor americani acreditați la Berlin, cari în tramvae și în trenul metro-
politan au vorbit ostentativ englezește cu glasul ridicat, fără să fi fost câtuși de
puțin molestați."

"Până și copii născuți în Statele Unite sunt molestați în școli din cauza nu-
melor lor germane. Dela începutul anului 1941 s'au depus în Congresul american
nu mai puțin de 30 proecte de lege prin cari se micșorează drepturile străinilor
și ale americanilor naturalizați. Una dintre aceste legi cere de exemplu ca toți
străinii nedoriți, cari nu pot fi deportați, să fie internați, la nevoe pe viață. O
altă lege prevede că toți străinii din Statele Unite, cari într'un interval de timp
de 6 luni nu fac o cerere de dobândire a cetățeniei americane, cerere prin care
însă sunt obligați și la serviciul militar, urmează să fie deportați. După un alt
proect de lege nici un străin nu poate poseda sau conduce un ziar sau o revistă,
sau chiar să fie redactor. Toți străinii, cari pe față ar simpatiza cu fascismul
sau cu național-socialismul urmează să fie imediat deportați. Străinii nu au voe
să ocupe locuri de conducere în sindicatele muncitorești cu toate că printre
muncitorii americani se află și multe zeci de mii de străini. Mai mult decât atât,
toți americanii naturalizați își pierd imediat cetățenia americană, în momentul
când s'ar pronunța pentru înlăturarea formei de stat "democratice". Alte legi
interzic ocuparea străinilor la oficii de stat și la uzini cari execută comenzi ale
statului. Trebue însă să se țină seamă că în America trăesc aproximativ 4 milio-
ane de străini, astfel că noile legi amenință 6—8 milioane persoane (pe străini
și familiile lor americane). Afară de aceasta există în Statele Unite zeci de mii
de persoane, cari din motive technice nu pot obține hârtiile lor pentru încetă-
țenire. Nici aceștia nu se bucură de nici o protecție în fața valului de dușmănie
față de străini."

"Nu numai străinii, ci și americanii naturalizați suferă într'o măsură cres-
cândă din cauza isteriei de război. Astfel a concediat o cunoscută bancă ameri-

cană pe casierul ei vechi numai pentru motivul că poartă un nume italian. Faptul că americanul în cauză fusese născut în Statele Unite şi că nici odată nu a văzut Italia nu a împiedecat pe clienţii "patriotici" ai băncii să ceară demiterea lui, iar banca la rândul ei nu a avut destul curaj civil pentru a lua apărarea funcţionarului ei. Cazul acesta nu este un caz singular. In statul Ohio multe mii de americani cu nume străine sau ai căror părinţi erau născuţi în străinătate au fost scoşi din slujbele lor în urma valului subit de frică de spionaj, care a cuprins Statele Unite. In statul Pensilvania birourile de plasare au publicat un comunicat, după care sunt admişi numai americani de origine. Americanii naturalizaţi, cari însă sunt buni să plătească impozitele pentru întreţinerea birourilor de plasare, nu primesc nici un ajutor. Pentru a presta însă serviciul militar americanii naturalizaţi sunt destul de buni. De curând a trecut prin presă o ştire, după care un concern american a luat hotărârea de a angaja numai americani, cari pot aduce dovada că toţi cei patru bunici ai lor s'au născut în Statele Unite."

Este de sine înţeles, că întreaga legiferare îndreptată împotriva străinilor vizează în primul rând pe numeroşii germani şi italieni cari trăesc în Statele Unite, căci se ştie că în America jidanii nu sunt socotiţi printre străini, ci ca "bravi patrioţi americani".

"Numai puţini americani îşi dau seamă" — continuă ziarul "General-Anzeiger" — de gradul ridicat în care înalta finanţă jidovească îi impune poporului american nu numai politica, ci şi felul său de gândire. Niciodată Preşedintele Roosevelt nu şi-ar putea permite o intervenţie în Europa împotriva opoziţiei a 83% din alegătorii americani, cari sunt şi astăzi pentru menţinerea neutralităţii americane, dacă opoziţia americană ar fi unită şi hotărâtă. Reprezentantul nominal al opoziţiei americane a fost Willkie, care însă susţine în orice privinţă politica de război a Preşedintelui Roosevelt. Cu aceasta opoziţia dela început a fost împărţită în două tabăre pierzând din eficacitate. Inainte de alegerile din Noemvrie anul trecut Willkie a proclamat ca reprezentant al opoziţiei că "tineretul american niciodată nu va mai sângera pe câmpurile de bătălie ale Europei", primind pentru această promisiune voturile a 23 milioane de alegători de bună credinţă. De-abia însă trecură alegerile şi Willkie declară cu francheţă cinică: "In lupta electorală se promit multe, cari însă nu trebuesc toate luate în serios", dându-se fără o clipă de şovăire de partea tabărei care vrea războiul. Această declaraţie este de dată recentă. Inainte de alegeri Willkie fusese prezentat poporului american ca omul din popor, astăzi însă se ştie că a fost lansat de Thomas Lamont şi de casa Morgan. Cu alte cuvinte înalta finanţă iudeo-anglo-saxonă nu controlează numai guvernul american, ci şi opoziţia "patriotică". Preşedintele Roosevelt întreţine strânse legături cu interesele financiare ale casei Lehman Bros., Kuhn, Loeb & Co., cu Baruch şi legături şi mai trânse cu trustul chimic al familiei Dupont, în timp ce Willkie reprezintă interesele lui Morgan, ale trustului de oţel şi ale marilor uzini electrice, prin cari de ani de zile marele capital internaţional spoliază poporul american. Nu mai miră deci pe nimeni faptul că 83% din alegătorii americani nu vor să mai ştie de nimic, deoarece nu văd soluţie pentru a împiedeca dezastrul.

"Cât de intensă este propaganda britanică în Statele Unite reese dintr'o anchetă al cărei rezultat a fost de curând comunicat în Congresul american, însă cu mare grija suprimat de guvernul Roosevelt şi de presa americană. Cu această ocazie s'a aflat de rolul important pe care anumite instituţii britanice şi casa Morgan îl joacă în organizarea şi finanţarea lui "Committee to Defend America by Aiding The Allies". Capitalul iniţial pentru propaganda acestui comitet a fost pus la dispoziţie de un fabricant de paraşute din New York, al cărui cumnat este unul dintre cei mai importanţi coproprietari ai casei Morgan.

Intr'un loc de conducere în comitet se află Lewis Douglas, un pretins adversar înverşunat al guvernului Preşedintelui Roosevelt, care însă la fel ca Willkie nu face decât să suştină cu toate mijloacele politica externă a d-lui Roosevelt. Douglas este preşedintele consiliului de administraţie al societăţii "Mutual Life Insurance Co.", care este în strânse legături cu casa Morgan. O activitate deosebit de intensă în comitet o depune avocatul internaţional Coudert, care de mulţi ani stă direct şi indirect în solda Angliei. Pe timpul războiului mondial, pe când era "avocat" al ambasadei britanice din Washington el a organizat cunoscuta "Security League", care mai mult decât vre-o altă organizaţiune a contribuit la intrarea activă în război a Statelor Unite. In legătură cu aceasta este interesant faptul că la fel ca Coudert şi numeroşi alţi foşti membri ai lui "Security League" desfăşoară astăzi în comitetul de mai sus o activitate asemănătoare cu acea depusă acum 25 ani. Actualul ministru de război al Statelor Unite Stimson (care la fel ca Coudert a luat de ani de zile pentru avocatura sa dela Anglia mulţi bani), J. P. Morgan şi Thomas Lamont, care acum un an l-a lansat pe Willkie, lucrând după culise cu influenţă hotorâtoare la "Committee", ei toţi au făcut parte acum 25 ani din "Security League".

"Deasemenea şi cunoscutele universităţi Columbia, Yale şi Harvard, cari prin consiliile lor de administraţie şi prin subvenţii depind într'o largă măsură de interesele financiare ale casei Morgan, stau din nou, la fel ca acum 25 ani pe planul întâi al agitaţiei de război. Rectorul Universităţii Harvard, Conant, "prietenul intelectual al casei Morgan", a mers atât de departe cu propaganda sa filoengleză, încât studenţii universităţii prin ziarul lor au protestat cu violenţă. "Este monstruos" — declarară studenţii — "când conducătorii tineretului, rectorii universităţilor, luptă pentru o politică, care trebue să ducă la nimicirea tineretului care le-a fost încredinţat. Ei dobândesc reputaţia îndoelnică de a construi o supra-autostradă care duce direct la Armageddon". Din regret însă nu studenţii Universităţii Harvard şi nici cele 83% din alegătorii Statelor Unite sunt aceia cari controlează maşina atot puternică a propagandei prin presă, film şi radio, ci dinastiile jidoveşti Baruch şi Morgan şi uneltele lor de seama unui Roosevelt şi Willkie. De ani de zile americanii nu au auzit nici jumătate din adevăr, iar în ultimele luni nu au auzit decât o propagandă şi agitaţie unilaterală de război. O relatare obiectivă de ştiri nici nu mai există în Statele Unite. Cea mai lipsită de scrupule este agitaţia industriei aproape complect în mâinile jidanilor a filmului. Hollywood nu este decât un organ al propagandei britanice. In primele luni de război în cele mai multe dintre marile oraşe americane se mai puteau vedea extrase din jurnalele săptămânale germane. In Mai anul trecut cele patru concerne americane de jurnale săptămânale au hotărât să boicoteze toate filmele germane. De atunci tendinţa filmelor americane este sută la sută filoengleză."

"Presa şi radio mai publică şi astăzi relatări obiective, care însă este "obiectivitatea" până şi a taberei isolaţioniste se poate vedea din următoarea scrisoare a unui colaborator al unuia dintre cele mai mari ziare americane din Vestul de mijloc. "Aş vrea să putem aduce din când în când şi articole cari reprezintă punctul de vedere german" — declară ziaristul american, care însă de curând a fost nevoit să renunţe la postul său, fiindcă proprietarul ziarului, un prieten intim al Preşedintelui Roosevelt a vrut să-l silească să scrie doar pentru agitaţia isterică de război din Statele Unite — "Ne trebue o compensaţie căci suntem nevoiţi să umplem zi de zi coloanele ziarelor noastre cu propagandă britanică. Aş vrea să putem prezenta cetitorilor noştri o imagine obiectivă, aceasta însă cu regret este imposibil. Ah, cât de proastă, isterică şi preconcepută este opinia noastră publică! Şansele pentru viitor ale patriei noastre nu sunt nimic mai puţin decât frumoase. Germanii din America vor fi natural primii cari vor

trebui să îndure toate suferinţele, dacă însă războiul Preşedintelui Roosevelt va dura lung timp, noi toţi vom fi cuprinşi de potop." Aceste cuvinte le scrie colaboratorul "liber" al unuia dintre cele mai puternice ziare "libere" americane, cari pentru propagarea neutralităţii americane sunt stropite zi de zi de agitatorii de război din Statele Unite, cu venin şi murdărie."

"Aceeaşi este situaţia emisiunilor de radio. Columbia-Broadcastnig-Sistem, a doua societate americană de radiodifuziune s'a lăudat la începutul războiului de obiectivitatea relatărilor ei. Speakerul Kaltenborn, care era deosebit de isteric în sensul agitaţiei antigermane, a fost dat afară. De curând însă un vicepreşedinte al acestei societăţi a declarat că între timp societatea sa a fost nevoită "să se acomodeze situaţiei noui". Reprezentantul din Washington al Societăţii Columbia, prin care multe milioane de americani sunt ţinuţi la curent despre situaţia politică, este filoenglez. Când vorbeşte despre puterile totalitare el vorbeşte despre "statele inamice", iar atunci când vorbeşte despre Anglia el spune "noi". Corespondentul din Berlin al acestei societăţi, Shirer, a fost numit pentru relatarea sa obiectivă, filogerman, fiind nevoit să se întoarcă în Statele Unite. Pentru a se reabilita în ochii partidului probelic şi în faţa opiniei publice americane, el a scris câteva articole, în cari declară că pe timpul şederii sale în Germania el s'ar fi îndeletnicit cu spionajul în favoarea englezilor. Printr'un cod secret şi prin mijlocirea Ambasadei americane ştirile transmise de el ar fi fost valorificate de Londra."

"Faptul cel mai curios la această propagandă probritanică şi antigermană este înţelegerea multor milioane de americani a dezastrului către care merg Statele Unite. Incapabili de a se mişca ei nu găsesc energia de a se opune. De curând magnatul de presă american, Frank Gannett, care anul trecut fusese numit candidat republican la Preşedinţie (în locul lui Willkie) a declarat următoarele: "Cunosc numai puţini oameni, cari în cunoştinţa situaţiei reale din Europa să creadă sincer, că Hitler poate fi învins, chiar dacă s'ar arunca în luptă milioane de tineri americani şi s'ar irosi multe miliarde din avuţia naţională a poporului american. Roosevelt poate arunca America într'o nenorocire, de ale cărei proporţii nici nu ne putem încă da seamă şi totuşi există numai foarte puţini experţi cari cred real că ar putea dobândi o "victorie totală" asupra lui Hitler." In loc însă să pornească cu numeroasele sale ziare la luptă împotriva politicei de război a Preşedintelui Roosevelt, Gannett se mulţumeşte să dea cu resignare din numeri. "Cu ce ne-am putea împotrivi?"

Atât din declaraţiile reprezentantului dela New York al ziarului "General-Anzeiger" privitoare la situaţia actuală din Statele Unite. Aceste declaraţii ne arată că iudaismul a învins poporul dornic de pace american. Propaganda de război jidovească a reuşit să reducă la inactivitate masele poporului paşnic american. Roosevelt şi clica sa de război domină situaţia complect. Americanii dornici de pace nu se mai apără împotriva strigătului isteric de război al jidanilor. Aceasta însă este un semn prost şi periculos. Atunci însă când un popor a ajuns atât de departe încât cu ochii deschişi merge la moarte, când un popor a fost într'un grad atât de înalt complect privat de o voinţă politică proprie, ca poporul american, atunci el nu se mai află în pace, ci în preajma războiului. Situaţia este de aşa natură, că uneltirile jidanilor au ajuns la un stadiu foarte avansat, astfel că nu trebue decât o mică atingere pentru ca America să fie pe deplin în război.

Statele Unite trebue să intre în război pentru a realiza dominaţia în lume a iudaismului.

Statele Unite au ajuns atât de departe încât azi se sugerează poporului american, că de fapt s'ar afla şi astăzi în război şi că războiul acesta ar fi inevi-

tabil deoarece America revendică dreptul de a stăpâni pământul. Dupăcum anunţă ziarul "Frankfurter Zeitung" din 6 Aprilie 1941, revista săptămânală iudeo-americană "Life" a publicat un articol intitulat "Secolul american", care conţine o serie întreagă de revendicări programatice. Bineînţeles un astfel de articol principal al uneia dintre cele mai importante reviste iudeo-americane, articol care împotriva obiceiului mai este şi redactat de redactorul-şef al revistei, nu poate să apară fără să fi fost bine cântărit în ce priveşte efectul său. Intr'o revistă ca "Life" iudaismul american îşi dă pe faţă un plan sau program politic numai atunci, când este de neapărată necesitate şi când se cunoaşte dinainte şi rezultatul.

Din articolul redactorului-şef al revistei iudeo-americane "Life" Henry R. Luce citâm următoarele locuri:

"Ne aflăm în război."

"Mai repede vrem să fie stopat Hitler decât să rămânem în afara războiului."

"Nu ne aflăm în război pentru a apăra teritoriul american. Suntem în război pentru a apăra în lumea întreagă aşa numitele principii democratice, ba mai mult, pentru a le răspândi, încuraja şi înflăcăra."

Faptul că pentru Statele Unite nu există motive vitale pentru a intra în război, reese dintr'un alt pasaj al articolului lui Henry R. Luce:

"Chiar dacă tot restul lumii ar intra sub tirania organizată a dictatorilor, totuşi ne putem uşor închipui că atunci ţara noastră va opune greutăţi, cari îi vor lua tuturor tiranilor din lume pofta de a se atinge de noi ... Nimeni nu poate afirma cu sinceritate, că din motive exclusiv de apărare a patriei noastre este necesar să intrăm sau să fim amestecaţi în actualul război. Intrebarea care ni se pune nu este deci o întrebare exclusiv de apărare a necesităţilor noastre vitale, ci **o întrebare de liberă alegere şi de socoteli.**"

Cu aceasta se spune scurt şi precis, că America nu are nici un motiv real de a intra în război, şi că dacă o face, nu o face decât urmărind "socoteli" şi o anumită ţintă dinainte precizată. Henry R. Luce o formulează în modul următor:

"Intrăm în război cu o mare datorie de stat al unei birocraţii, care a crescut o generaţie întreagă de oameni tineri în mentalitatea de a vedea în guvern izvorul tuturor ajutoarelor. Partidul care actualmente deţine puterea în stat a privit de ani de zile cu simpatie toate formele doctrinei socialiste (este vorba de marxism — NR) şi tendinţele colectiviste. Preşedintele Statelor Unite a primit consecutiv din ce în ce mai multe puteri, având să mulţumească rămânerea în funcţia de Preşedinte în primul rând apropierii din ce în ce mai mare a războiului. **In împrejurările acestea frica, ca Statele Unite să nu fie atrase împotriva voinţei reale a poporului american la un socialism naţional, este pe deplin justificată.**"

Acestea sunt deci durerile reale ale plutocraţilor iudeo-americani! Ei vor să arunce poporul american în război, deoarece se tem ca într'o bună zi capitalismul iudeo-american să nu provoace şi în America o reacţiune naţională şi socialistă. Motivele pentru cari poporul american urmează să sângere nici nu sunt motive de ordin extern, ci doar motive de ordin exclusiv intern definite de interesele capitalismului iudeo-american. Parola reală cu care poporul american ar intra în război ar fi cam următoarea: Luptăm şi murim pentru ca şi mai departe capitalismul iudeo-american să ne poată tiraniza şi spolia. Aceasta înseamnă cu alte cuvinte că intrarea în război a poporului american nu ar fi decât o sinucidere a sa.

Redactorul-şef al revistei iudeo-americane "Life" devine însă şi mai clar. Citâm mai departe

"Fapt este că Franklin Roosevelt nu a reuşit să facă democraţia americană să funcţioneze cu succes pe o bază îngustă materialistă şi naţionalistă.

Sub Franklin Roosevelt nu ne-a reuşit să aducem democraţia americană la perfectă funcţionare. **Singura noastră şansă se află acum în domeniul unei economii internaţionale pline de viaţă şi a unei ordini morale internaţionale."**

Cu aceasta se recunoaşte deci un lucru cunoscut în America de toată lumea, anume că democraţia americană de sub conducerea Preşedintelui Roosevelt a eşuat. In loc însă să se tragă din această înţelegere consecinţele naturale de a înlocui această formă de stat cu altă formă mai potrivită şi mai bună, se cere cu o aroganţă tipică pentru jidani "organizarea" lumii întregi cu ajutorul acestei forme de stat care nu este bună de nimic. Dar Henry R. Luce continuă:

"In 1919 am avut o ocazie splendidă, o ocazie cum încă nimeni nu a avut-o în tot decursul istoriei, de a lua în mâinile noastre conducerea lumii întregi, o ocazie care ne-a fost prezentată pe o farfurie de argint. Această ocazie noi nu am înţeles-o. Wilson ne-a pierdut-o. Dar această ocazie continua să se ofere timp de douăzeci de ani, atunci însă am stricat-o noi, am asasinat-o cu zăpăceala care a domnit după 1930... Speranţele de a readuce la o nouă viaţă această misiune pierdută, ne impune acum greutăţi cu mult mai mari, decât ar fi fost greutăţile din trecut. Totuşi cu ajutorul nostru al tuturora Roosevelt trebue să aibă succes acolo unde nu l-a avut Wilson."

Cu aceasta se spune tot ce a mai rămas de spus: Roosevelt, omul căruia nu i-a reuşit să organizeze democraţia în interior, acelaş Roosevelt a primit acum din partea iudaismului misiunea, de a deveni "cel mai mare Preşedinte al Americii", de a deveni conducătorul Americii pe drumul ei către dominaţia mondială. Aşa o vrea iudaismul mondial. Acesta îl prezintă lumii pe cel mai de încredere om al său. El îi sugerează poporului american că ar avea vocaţia dominaţiei mondiale. In realitate Roosevelt nu este, natural, decât o păpuşă în mâinile iudaismului care stă la spatele său, iar aşa numita dominaţie mondială americană nu este decât tabla de reclamă a dominaţiei mondiale jidoveşti. Nici Preşedintele Roosevelt şi nici America nu au misiunea să stăpânească lumea, ci doar capitalismul internaţional jidovesc, înalta finanţă internaţională. Acesta este motivul pentru care Hitler şi socialismul naţional trebue stopat. Acesta este şi motivul pentru care poporul american, dornic de pace, trebue după voinţa jidanilor americani să fie aruncat într'un război pentru America tot atât de lipsit de sens, cum a fost şi pentru Polonia, Franţa, Anglia, Norvegia, Olanda, Belgia, Jugoslavia şi Grecia. Pretenţiile de dominaţie mondială ale iudaismului cer şi sacrificarea poporului american, la fel cum au cerut sacrificarea acestor popoare.

Intre timp lucrurile în America iau o întorsătură din ce în ce mai gravă. Agitatorii de război jidani şi oamenii lor de încredere din guvernul american domineză complect situaţia. Oamenii de stat, cari poartă răspunderea întreagă îi spun poporului american din ce în ce mai insistent, că de fapt se află în plin război împotriva puterilor Axei. Cea mai mică scântee poate arunca astăzi în aer vasul de pulbere american. Poporul american însă să nu uite niciodată:

In cuvântarea sa ţinută în faţa Reichstagului la 4 Mai 1941, Führerul a declarat:

"Din punctul de vedere militar, economic şi moral Germania şi aliaţii ei reprezintă o putere care îi este cu mult superioară oricărei constelaţiuni din lume."

Ştim bine că aceste constatări precise nu-i vor putea împiedeca pe jidanii americani să urmărească şi mai departe planurile lor nebune.

Tot atât de bine însă ştim că se vor realiza cuvintele, cu cari Führerul şi-a încheiat cuvântarea din 4 Mai 1941:

"In evul nebuniei iudeo-capitaliste a aurului, a castelor şi a claselor, statul popular naţional-socialist stă ca un monument de oţel al dreptăţii sociale şi al raţiunii pure. El nu va trăi numai peste actualul război, ci şi peste mileniul viitor!"